

קומי אורי כי בא אורך

לדמותו

של הבחור והחייל היקר

אורי יצחק חדד ז"ל הי"ד

ד' אדר תשס"ג - כ"ה סיון תשפ"ד

עימוד: סטודיו טל

Printed in Israel

תשפ"ד 2024





תוכן

7 פתיחה
9 תולדות חייו
11	ההספדים בהלוויה
13 עשרים ואחד שנים של מתיקות / האבא ציון
14 האור המיוחד שלך / האמא חוה
16 בשקט ובעדינות / האחות שירה
18 זעקי ארץ אהובה / מר רוביק דנילוביץ', ראש העיר באר שבע
20 אח גדול שלי / האח ישי
21 הרז הגדול של דור התחיה / הרב שמעון כהן
23 נפלת כגיבור / הרב יהושע ון-דייק
26 חיוך שכולו אור ואהבה / האח צור
27 אור איתן / יונתן שנרב, מפקד המחלקה
28 הרבה רצון לעשות טוב / אלרואי כלפה
29	הספדים בתום השבעה
31 האור הגדול מופץ לכל עבר / האמא חוה
32 לגדול ליד האור של אורי / האחות שירה
34 חיים שלמים / אלון חדד, חבר מהישיבה
35 מה שצריך לעשות עושים! / הרב שמעון כהן
39	דברי זכרון מהחברים
57	מאמרים לעילוי נשמתו
59 במעלות קדושים / הרב רפאל וסרטייל
63 השם יקום דמו / הרב עמיחי כינרתי
67 "מטהו יפרח", בדור של גאולה / הרב שמעון לפיד
69 אהבת ישראל ואחדות ישראל אמיתית - עם החלבנה! / הרב משה ביגל
72 סוף דבר
73 בן ציון המסולא בפז
74 נפל בקרב



פתיחה

ברטט קודש הננו עומדים בפתח חוברת הזכרון על הבחור היקר אורי יצחק
חדד ז"ל הי"ד.

אורי - דמות לא נשכחת. נעימות, שמחה ומאור פנים מיוחד.

"קומי אורי כי בא אורך" - חוברת זכרון לעילוי נשמתו,

אבל לא רק זכרון, אלא לימוד גדול, דרך חיים.

דרך של אמונה גדולה ושמחת חיים גדולה, שמכוחה פעל אורי ז"ל.

אור גדול ומופלא, ועם זה אור שקט וצנוע. נפש מיוחדת שנגעה בהרבה נפשות,
להחיות ולשמח את רוחן.

הסתלק מאיתנו בדמי ימיו. קידש השם בחייו ובמותו, והשלים משימתו. "דודי
ירד לגנו לערוגות הבושם לרעות בגנים וללקט שושנים". קשה מאד הפרידה,
אבל מאמינים בני מאמינים, בהשארות הנפש, בעוה"ב, בתחיית המתים.

תודה לכל העוזרים למען הוצאת החוברת, וביחוד למשפחה היקרה על כל
האמון, הליווי והסיוע. תודה מיוחדת לכל הכותבים, ותודה לכל עם ישראל
על השותפות והנשיאה בעול, "אשריך ישראל מי כמוך". תודה רבה גם לבחור
היקר מאור שניאור על העזרה, לרב מנחם גורדון על העזרה בתמלול המדוייק
של ההספדים, ולגב' טל עוזרי על העריכה הגרפית הנכונה והיפה.

בפיוט אומרים: "תשפוכת דם הצדיקים ותמצית דמים תיראה בפרגודך". דמים
בדמים נגעו, ויהי רצון שיהיה כל זה לכפרה גדולה לכלל ישראל, ומתוך זה
ישועה וגאולה, "בדמייך חיי!"

מבקשים גם רפואה שלמה על כל הפצועים, ובתוכם הפצועים משיבת איתמר
שנפצעו באותו אירוע בעזה, הבחורים היקרים שמואל שוהם ורואי היזמי,
ונפצעו באותו יום בקרב אחר הבחור היקר רועי ששון.

לסיום נעיר הערה חשובה, שמצד אחד נכון לחוש את הכאב והחסרון, להרגיש לגמרי, באופן פרטי, הקרובים והמכרים. להתאבל. כל אחד עולם שלם. וזה מה שנעשה בחוברת זו. ומצד שני, בעיתות מלחמה ההדגשה ברוח הציבורית צריכה להיות בחיזוק הרוח, בשאיפה ורוממות, בדרישה גדולה להגיע למטרות המלחמה, ולמנוע חולשה ועצבות. גם זה ניכר בחוברת זו, רוממות הרוח ושמחת החיים, האופטימיות והתקווה.
בנחמת ציון ובנין ירושלים ננוחם כולנו.
בשם כל בני החבורה

עמיחי כינרתי
ישיבת איתמר
כ"ה תמוז תשפ"ד

אני מאמין באמונה שלמה
שתהיה תחיית המתים,
בעת שיעלה רצון מאת הבורא יתברך שמו
ויתעלה זכרו לעד ולנצח נצחים

תולדות חייו

אורי יצחק נולד בד' אדר א' תשס"ג, לאביו ולאמו ציון וחווה חדד, נ"י. אח לאחותו הגדולה שירה ולאחיו הגדול ישי, ולאחיו הקטן צור, נ"י. אורי נולד בבאר שבע. למד בבית הספר היסודי 'עץ חיים' שבעיר. אחר כך למד בישיבה תיכונית 'בית יהודה' כפר מימון, מכיתה ז' עד כיתה י"ב. בישיבה הגבוהה למד בישיבת איתמר, בה התחבב על הרבנים והתלמידים, ושמח על הזכות להיות וללמוד במקום תורה נעים. התגייס לצה"ל באמצע שיעור ב', תחילת חודש אייר תשפ"ג, במסגרת ה"הסדר". שירת בחטיבת הנח"ל, גדוד 'שחם' 931, בפלוגת החוד.

* * *

אורי אהב לנגן, לשיר ולפייט. אהב את האחיניים שלו בכל ליבו! את הבית, והמשפחה. היה מהמובילים והמשמעותיים בין החברים, בשקט ובשנינות המיוחדת שהייתה רק לו. חי את החיים, היה שמח מאוד ושימח אחרים. לחם והגן על המולדת מתוך הבנת חשיבות המשימה.

* * *

מתחילת מלחמת חרבות ברזל אורי נלחם עם חבריו למחלקה בגבורה בערים ושכונות עזה, רפיח, ג'באליה, נוסיראת וזייתון. כחלק מתכנית צה"ל לשליטה בציר פילדלפי והעיר רפיח, הגדוד קיבל משימה לטיהור השטח, השמדת האויב וחשיפת מערכת הפירים שלו.

ביום כ"ה בסיוון תשפ"ד יצאה המחלקה עם שחר להתקפה על מספר יעדים משמעותיים. באחד הבתים שנכבשו נחשף פיר מרכזי אשר מהווה חלק ממערכת המנהרות של האויב. בעת גילוי הפיר הכח החל לנתק מגע, כאשר החוליה של אורי נותרה לחפות על שאר חברי המחלקה. בשלב זה הופעל מטען רב עוצמה על הכח מתוך הפיר. אורי הי"ד נפגע ונהרג במקום, ומספר חיילים נפצעו.

ההלוויה הצבאית נערכה באותו יום בירושלים הר הרצל, שם נטמן בחלקת הקדושים הרוגי מלחמת חרבות ברזל, ז"ל הי"ד. בן 21 שנים במותו. יהי זכרו ברוך, ותהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

ההספדים בהלוויה

עשרים ואחד שנים של מתיקות / האבא ציון

האור המיוחד שלך / האמא חוה

בשקט ובעדינות / האחות שירה חברוני

זעקי ארץ אהובה / מר רוביק דנילוביץ', ראש העיר באר שבע

אח גדול שלי / האח ישי

הרז הגדול של דור התחיה / הרב שמעון כהן, רב מוסדות בית מוריה

נפלת כגיבור / הרב יהושע ון-דייק, ראש ישיבת איתמר

חיוך שכולו אור ואהבה / האח צור

אור איתן / יונתן שנרב, מפקד המחלקה

הרבה רצון לעשות טוב / אלרואי כלפה, חבר



עשרים ואחד שנים של מתיקות

האבא ציון

אורי היקר אורי המתוק והאהוב, אני לא איש של דברים ולא איש של הספדים. בהלוויה הקודמת שהייתי בה אמר דובי גרוס: ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך. הסתכלתי עליו בהערצה.

מה שנותר לי עכשיו לומר זה בדיוק את אותו משפט: ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך. תודה לה' על עשרים ואחד שנה של מתיקות.

כל מי שהכיר אותך זכה להכיר את היושר שבך, את הטוב לב שבך, את התמימות הטהורה. הצלחת לאחד סביבך חברים טובים ומיוחדים, הייתם חבורה מיוחדת. לא אשכח את השבת שניהלת בבית כשלא היינו, השכנים אמרו לנו כשחזרנו 'איזו שירה מדהימה, מי הם החברים האלופים האלה'.

במשימה הצבאית עצמה לא היה לך אפילו הרהור, והיית משוכנע בצדקת הדרך. כרגע עם ישראל זקוק לי - הנה אני כאן. ככה אמרת.

שאלתי אותך אתמול בלילה מה איתך? תמיד ענית: הכל בסדר אבא, ברוך ה' הכל בסדר. והיית נשמע מצויין.

הספקת לשלוח לנו סרטונים מתוקים בהם רואים אותך מחזן בצורה מרגשת, שגרמה לי כל כך להיות גאה בך.

כל כך אהבת את המשפחה ואת השבתות ביחד, היית ילד מיוחד, מתוק מדבש, געגועים לך רק הולכים ומתעצמים.

יהי רצון שתהיה מליץ יושר לפני הקדוש ברוך הוא.

ה' יאמר די לצרותינו!

האור המיוחד שלך

האמא חוה

"וְהָאָרֶץ, הִיְתָה תְהוֹ וְנִבְהוּ, וְחֹשֶׁךְ עַל-פְּנֵי תְהוֹם; וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אֹר; וַיְהִי אֹר. וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר, כִּי-טוֹב"

אוריקו...

אוריקוש שלי, ג'ינג'י מתוק

שקט, עם חיוך תמידי על הפנים

אומר תמיד את המשפט הנכון בזמן הנכון

כל מילה בסלע.

ילד שמח, הכל היה קטן עליך...

רצית ללחום בעזה,

לא ויתרת

רצית לקחת חלק.

קולך הערב הגיע עד כיסא הכבוד.

כמה אהבת לנגן ולשיר עם אחיך... מי ישיר וינגן לנו עכשיו בערב שבת? מתוק!

אמרת לי פעם אחרונה שהיית כאן, שהחלטתם, שאם צריך להישאר ללחום

אתם נשארים!

ותדחו את החזרה לשיבה,

וכששאלתי אותך אוריקי מה עם דייטים!?

אמרת... אחרי הצבא אחזור לשיבה...

ואז נדבר...

חיכינו לך לא מעט שנים...

עד שהגעת והבאת את האור המיוחד שלך.

הצניעות, הענווה והפשטות שהיו חלק בלתי נפרד ממך

הכוח של כל ישראל הניע את הבחירות שלך.

בחירות שהתגלו במלא עוזם בימי המלחמה עד לנשימתך האחרונה.

מכאן, כאם המצטרפת למשפחת השכול

פונה אני לעם ישראל

אנו נמצאים בשעתנו הקשה,

אך לא נרפה,

האחדות והלכידות בינינו תפיץ המון אור בעם

אור שיהפך לאבוקה גדולה

מתוך האור שלך אורי.

והמזמור שיום יום אמרתי והתפללתי לשלומך זהו מזמור כ"ז בתהילים:

לְדוֹד | יְהוָה | אֹרֵי וַיִּשְׁעֵי מְפִי אִירָא יְהוָה מְעוֹז-חַיִּי מְפִי אֶפְתָּד: בְּקָרֵב עָלִי
| מְרַעִים לְאָכֹל אֶת-בְּשָׂרֵי צָרִי וְאֵיבֵי לִי הִפִּיחַ כְּשֵׁלוֹ וְנִפְּלוּ: אִם-תַּחֲנֶנָּה עָלִי |
מִתְּחִנָּה לֹא-יִירָא לְבִי אִם-תִּתְקוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָח: אַחַת | שְׁאַלְתִּי
מֵאֵת-יְהוָה אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִּי בְּבֵית-יְהוָה כָּל-יְמֵי חַיִּי לְחַזוֹת בְּנִעֻם-יְהוָה
וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ:

עכשיו אוריקוש יחד עם אבא ואמא שלי וסבא יצחק שעל שמו אתה קרוי עם יוני

וכל הרוגי מלכות...

תלמדו שם חברותא ביחד, תשירו ביחד את כל השירים שכל- כך אהבתם.

תעשו רעש גדול בשמים

ותכוונו שם לניצחון השלם.

קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עלייך זרח

(ישעיהו - לכה דודי)

בשקט ובעדינות

האחות שירה

אח קטן, אח קטן וגיבור ישראל, אוריקוש', אור של הבית, חיוך שובר לב ושנינות שאין כמוה. בשקט ובעדינות שלך הקסמת את כל מי שנמצא בקרבתך. בשנה האחרונה ניהלנו המון שיחות נפש על החיים, בעיקר על מהותם. באחד ממפגשי האחים שלנו אמרתי לכם שאני רוצה להיות יותר ביחד כי אני לא רוצה להרגיש החמצה.

למרות כל הדיבורים, המפגשים וההשתדלות עדיין אני מרגישה החמצה, החמצה וכאב שלא אזכה לראות אותך בחופתך, שלא אזכה שהילדים שלי יזכו לצחוק ולשחק עם הילדים שלך, שלא נזכה לשיר איתך בימי שישי ובמוצאי שבתות, לשמוע אותך מפייט ומנגן.

שאלתי אותך, מה אורי, אתה לא מפחד? אתה יודע שזה יכול לקרות. תמיד ענית לי שאתה לא מבין בכלל את השאלה. שירה יש לנו משימה שצריך לבצע.

כמו שאמר דוד המלך: 'לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא, ה' מעוז חיי ממי אפחד'. בגלל שה' מושיע אותי אני לא מפחד מאף אחד.

לקח לכם זמן עד שנכנסתם לעזה, תמיד הרגשת שאתה מבזבז זמן, שאתה לא נלחם. הרגשת והאמנת שזהו צו השעה להלחם, ושעליך למלא את שליחותך ויעודך.

ובכן אורי יצחק, אתה יכול להיות רגוע, עשית כל שאתה יכול כדי להגן על הבית ועל המולדת.

לא נעים לי להודות שבתוך סתרי ליבי תמיד פחדתי עליך, כי הנשמה שלך טובה מידי, גבוהה מידי לעולם הזה. שכולך טוב טהור.

אורי תהיה מליץ יושר עלינו, על עם ישראל. תבקש בשבילינו גאולה, אנחנו לא יכולים יותר...

שה' יתן למנהיגים את המחשבה הנכונה, והכוחות הנכונים להוביל אותנו לניצחון מבלי להתנצל ולפחד.

לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים. נמשיך לקוות אל ה' להתחזק, לחזק את ליבינו, ונקווה אל השם.

זעקי ארץ אהובה

מר רוביק דנילוביץ',

ראש העיר באר שבע

ציון - אבא, חוה - אמא, שירה ישי וצור, משפחה יקרה, קהל קדוש ויקר.
אורי, אתה מסמל את היופי בעם ישראל, את יופיה של המולדת, יופיו של העם,
יופיה של תורת ישראל הקדושה, היופי שיש באמונה, ובעיקר אתה וחברייך
מסמלים את היופי ואת האור שיש בביחד.

מעירו של אברהם אבינו, ערש היהדות, האמונה והחסד - כך משפחתך, ההורים
שלך אנשי חינוך, אנשים שבאים מאהבה, מהאמונה הזו שעולה אל בירתינו
הקדושה, כאן במקום הקדוש הזה בהר הרצל - אנחנו כולנו זועקים את זעקתך,
את זעקתכם הגיבורים שלנו, זעקי ארץ אהובה, זעקי את דמם של הגיבורים,
הגיבורים שנלחמים על הארץ הטובה הזו, הגיבורים שמבקשים מכולנו אחדות,
זוהי קריאת השכמה לעם ישראל.

הנופלים שלנו הינם מכל שכבות העם, מכל הדעות, מכל האוכלוסיות, מכל
האזורים. אחדות מטרה יש בהם. הם מבינים את מה שאנחנו חייבים להבין,
שההבדלים בינינו בתוך עם ישראל, זניחים, ואילו האויבים שלנו מבקשים רק
להשמיד אותנו, לחסל אותנו, את כולנו. ואנחנו עדיין רואים בתוך עם ישראל
פילוג. האחים שלנו מוסרים את נפשם בשבילנו, בשביל שנוכל להמשיך לחיות
כאן. הארץ הזו אינה מובנת מאליה, היא נקנתה ביסורים, אלפי שנות הסטוריה,
גלויות, פרעות, השואה הנוראית, מלחמות, פיגועים... אנחנו לא נוותר על הארץ
הזאת, יש לכולנו מחוייבות ללוחמים הגיבורים שלנו שמסרו את נפשם.

כפי שאנחנו יודעים להודות לקדוש ברוך הוא, יש לנו הכרת תודה ללוחמים שלנו.
שבזכותם אנחנו יכולים לקום מידי בוקר, יכולים ללכת לבית אבות, לחבק את
אבא, להאכיל אותו, לאהוב את ההורים שלנו, לבנות את הארץ הזו, בזכותם של
החיילים!

אורי יקר ואהוב שלנו, אור גדול, אבל כבד נפל על העיר באר שבע ועל מדינת ישראל, העיר באר שבע אבלה וכואבת. העיר באר שבע מרכינה את ראשה בנופלו של אחד מבניה היפים והטובים, שמסמלים את ארץ ישראל היפה, את עם ישראל חי וקיים מלא תקווה ואמונה.

כואב, אך לעולם, לעולם, לא נשבר!

תהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

אח גדול שלי

האח ישי

אורי שלי. אני מצטט משפט קטן מהמכתב שכתבתי לך ביום הגיוס. "יהיה קשה, יהיה מורכב, וזאת תקופה לא פשוטה בכלל, אבל המדינה שלנו צריכה אותך. ועכשיו תורך. מאחל לך שתלך לשלום ותחזור לשלום שתתחיל עם חיוך ותסיים עם חיוך, אני בטוח". לא חשבתי שתגזים ותיקח את זה רחוק. מתחילת המלחמה היה לי את הפחד שיקרה לך משהו. הרי אתה אחי הקטן. אתה ילדון. איך אתה תכנס לעזה, מה קשור. אבל הייתה לי הרגשה שאני כאן, אני שומר עלייך! אנחנו אחד ליד השני. והכל יהיה בסדר. לא שמתי לב לזה. לא שמתי לב שאתה זה ששמרת עלי. אתה זה שדאגת לי. אתה בכל יציאה שלך שאלת מה עם ישי. אתה התנהגת כאח גדול.

אז תודה! תודה מלך שלי. תודה ששמרת עליי. תודה שהיית האח הגדול. האח הגדול לא רק שלי. האח הגדול שלנו! האח הגדול של עם ישראל. אתה מסרת את עצמך בשביל האחים הקטנים שלך. בשביל המדינה שלנו. בשביל אנשים שאתה לא מכיר. אבל הם אחים שלך. אז תודה לך אחי. תודה בשם עם ישראל. דבר אחרון אחי, אני מבקש סליחה. סליחה אחי, סליחה שלא הצלחתי לשמור עלייך שמה מספיק. מחבק אותך חיבוק חזק. לא עוזב אותך לרגע.

תודה אח גדול שלי. אני אוהב אותך בכמויות לא נורמליות. וכבר מתגעגע. יש לך כבר שכן לצידך. תתפוס לך פינה עם יונתן שלנו. תבנו לכם זולה נחמדה, תרימו לחיים עם ערק קריר ותשמרו עלינו מלמעלה!

הרז הגדול של דור התחיה

הרב שמעון כהן שליט"א,

ראש מוסדות בית מוריה באר שבע

פרה אדומה מטהרת מטומאת המוות כמו שנקרא בשבת. אין לך רשות להרהר אחריה. אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. רחוק מההבנות, מהתבונות, מהיכולת שלנו להבין את הנהגתו של הקב"ה, ואין אנו מהרהרים אחרי האופן שבו הקב"ה מנהיג את עולמו.

אך מותר לנו להרהר ומותר לנו לדבר על טיבם של יסורי הגאולה ודור התחיה והתקומה שלנו, על בתיהם של צדיקים שנבנו בדור המיוחד הזה, דור התקומה והתחיה שלנו, על אבות ואמהות מלאי אמונה, מלאי מסירות, מלאי 'דרך אברהם' שעוקד את יצחק בנו.

ציון אחי היקר, אתה שגדלת בבית מדרשו של מורינו ורבינו הרב דרוקמן זכר צדיק לברכה, ביחד עם חוה זכית להקים בית של עין טובה, כך היה גם בבית הוריים, בית של חיבורים בית של אהבה, בית של שלום, בית של טוב, עשרים וארבעה קארט, אין בו שום סיגים, רק טוב, זה הבית הגדול שאותו אתם בניתם, בבית הזה גדל אורי היקר, אורי יצחק. אור גדול.

מקובלים אומרים שאור גימטריא רז (ועם הכולל גם גימטריא יצחק), האור הגדול של רז דור התחיה שלנו, ילדים של רז. מהו הסוד? לכאורה אנשים פשוטים? אך כשמתבוננים בנפשות כמו אורי, עדינות, טוב, פשטות, צניעות, מידות, אתה חושב לעצמך שהרז הגדול של דור התקומה, של נוער שמלא בעדינות קדושה, מלאי אצילות מקודש ויחד עם זאת גבורה עליונה, להלחם, להלחם ברוע, הטוב נלחם ברע, אם תקום עלי מלחמה לא ירא ליבי. יש מריעים שמריעים אותנו, יש לנו ציווי להלחם ברוע, אבל בזאת אני בוטח, ב'זאת' התורה אשר שם משה לפני בני ישראל' אני בוטח בכוחה של תורה, ואמונה בכוח הזכות ההסטורית שלנו. מאז אברהם אבינו, שה' ציווה אותו 'לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך', וגם בזכות היום הקדוש הזה יום כ"ה בסיוון, ביום בו שלושה הרוגי

מלכות הראשונים - רבי שמעון בן גמליאל, רבי ישמעאל כהן גדול ורבי חנינא - היו למשיסה בידיהם של הרומאים.

אומר ה' לרבי ישמעאל 'ישמעאל בני ברכני'. עונה רבי ישמעאל לקב"ה יהי רצון שיגולו רחמיך על מידותיך ותתנהג עם בניך במידת הרחמים. כמה אנו זקוקים לתפילה זו של רבי ישמעאל. אותם הרוגי מלכות שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם הם שהיו למשיסה בידיהם של הרומאים. והבנים בעם הקדוש הזה, גיבורים וצדיקים, בגבורה ועוז רוח, נלחמים על האמת, על הרוח הישראלית, נלחמים על כבודה של האומה. יורדים לשדה הקרב לא מתוך חולשה אלא מתוך גבורה עליונה.

אם כן התברר זה הסוד הגדול, של הרז הגדול של דור התחיה, השילוב המופלא -להיות 'עדינו' - כל כך עדינות, ולהיות 'עצני' כל כך קשה כעץ. שני התכונות התגלמו בך אורי יצחק.

היית אורינו, כל מקום שהיית בו הפקת אור אדיר ומתוך האור הזה גבורת יצחק, של עקידת יצחק של סיבולת, להיות נעקד על גבי מזבח, לגשת אל שדה המערכה מתוך גבורת יצחק.

מה נאמר, אנחנו צריכים נחמות גדולות, אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד, כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו.

אתה מבניה בונה של אומתינו, של המדינה שלנו, שמחוננים את עפרה, ועפרה כדבש בפי כמו שאומר רבי יהודה הלוי בשירו המפורסם!

את הגודל, את העוצמה, אנחנו כאן כדי להמשיך עד תחייתה וגאולתה וישועתה השלימה.

אחי ציון היקר, חוה, וכל המשפחה המתוקה, כולנו, כולנו, כל מי שנמצא כאן, בא לכאן לא רק בהרכנת ראש, אלא גם באמונה ובהבטחה שבעזרתו של ה' ביחד, נתנחם בבנין ציון וירושלים, יחד עם החינוך והטוב שלכם נוסיף קומה על גבי קומה, ואולך אתכם קוממיות.

תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים, ה' יקום דמו! אמן.

נפלת כגיבור

הרב יהושע ון-דייק שליט"א,

ראש ישיבת איתמר

תשעה פצועים מהישיבה, כבר אסון נורא, אך כשנודע על נפילתו של אורי יצחק, אין מילים!!

המחשבה הראשונה שעלתה לי היא דברי רחל על רבי עקיבא כשראתה אותו צנוע ומעולה, "צנוע ומעלי" כזה היית. צנוע, שקט, תמיד עם חיוך, לב טוב, אמונה פשוטה, הרבה כבוד לתורה, כבוד לתלמידי חכמים.

היית שתקן. הרב שמעון כהן הזכיר את התאריך של היום, כ"ה בסיוון, בו נהרגו ראשוני הרוגי מלכות. רבי שמעון בן גמליאל, ורבי ישמעאל ורבי חנינא סגן הכהנים.

כמה מתאימה אותה משנה: "שמעון בנו אומר, כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה". רב שרירא גאון כותב, הרשב"ש מביאו, שזה אותו רבי שמעון שנהרג בתאריך כ"ה סיוון, כהיום הזה. מהרוגי מלכות שעכשיו ביום הזה הולך להקביל אותך בבואך לישיבה של מעלה, הוא שאמר "לא מצאתי לגוף טוב משתיקה". כפי תכונתך. הרוג נוסף מהרוגי מלכות, רבי עקיבא אומר בפרקי אבות 'שחוק וקלות ראש מרגילים לערווה, סייג לחכמה שתיקה'.

הצטיינת במידת השתיקה, שתיקה עוצמתית. לא הרבה דיברת, אך היית שמח, אהבת את הישיבה, אהבת את החברים, שמחת להתגייס. בתחילת הלחימה עדיין הייתם חיילים חדשים, באימון, כל כך רציתם להכנס לעזה, אתם הייתם ששים אלי קרב, כזו רוח גבורה, ואני עובר ביניכם, מברך כל אחד ואחד מכם, בשתי ידיים על ראשו של כל אחד מתלמידינו, ישימך אלוקים כאפרים ומנשה. מברך שהשם ישמור צאתכם ובואכם.

לא זכינו, ונלקחת. נפלת היום, אבל נפלת כגיבור, כלוחם!

אמרתי לאבא, אין מילים, אך אם ליפול, ליפול כמו אורי, גיבור, לוחם.

בכל הדורות היו שמסרו עצמם על קידוש השם, ושנהרגו על קידוש השם, אך לא בכל הדורות זכינו ללוחמים גיבורים שמוכנים להלחם. יודעים לאן הם נכנסים, יודעים את הסכנה של שדה הקרב, ואף על פי כן הם מלאי גבורה, מלאי גאווה יהודית, גאים בדרכי השם, "ויגבה ליבו בדרכי השם". את הכוח הזה קיבלת מבית הורייך, ממשפחתך, אך אין ספק שאת הכוח הזה שאבת גם מהשיבה.

אנחנו בישיבת איתמר ש'סמוך ונראה' לקבר יוסף הצדיק. איזה כח יוסף הצדיק מלמד אותנו. איש עברי הביא לנו, "יוסף הודה בארצו נקבר בארצו", יוסף שהיה שם שמיים שגור על פיו, יוסף שהיה גאה בעיבריותו, כל העולם מעבר אחד והוא בעבר האחר כמו אברהם אבינו. יוסף העברי.

יוסף הוא גם כח האחדות. אצל יוסף היתה שנאת האחים הראשונה, והאסון הגדול של התפלגות האחים והמשפחה. אך אצל יוסף קיים גם כח התיקון. כל אחי יוסף, כולם יחד מוקירים טובה ליוסף אחיהם, מביאים אותו למקום שממנו החלה המחלוקת. מביאים את ארונו של יוסף לנחלתו של יוסף, "מבורכת השם ארצו", הנחלה מבורכת יותר משאר נחלות ישראל, מבורכת מבורכת השם. שם קוברים את יוסף הצדיק.

יוסף לא הסתכל אחורה, לא אמר אתם אשמים, לא נקם ולא נטר, הסתכל קדימה עם אמונה גדולה, "אתם חשבתם לרעה, אלוקים חשבה לטובה להחיות עם רב". תמיד תמיד הסתכל קדימה. אנחנו גם סמוכים למקום הברכה והקללה, המקום בו עם ישראל קיבל את הברית, את אשר ישנו פה ואשר איננו פה. הערבות ההדדית קיבלנו מהמקום הזה סמוך לשיבתנו. כל ישראל ערבין זה לזה. מכח האחדות הזו ומכוח התורה הזו יצאת להלחם בגבורה.

גם ברגע האחרון נשאר עם המפקד לאבטח ליד הפיר, היית גיבור גם ברגע האחרון. גם השם שלך מסמל, קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך נגלה.

יש לנו צער גדול, יש לנו כאב גדול, אך אנחנו לא נשברים, אנחנו נמשיך להלחם בגבורה, עד הניצחון ברוך השם. כשאנחנו עוברים בין הלוחמים, אין ביניהם סכסוכים ומריבות, הם מאוחדים, יודעים את הסכנות אך ליבם כלב האריה, כמו שמתאר הרמב"ן (בפירושו על התורה, במלחמת ארבעת המלכים נגד החמישה, בראשית כו כט) את אברהם אבינו. כשצריך לצאת למלחמה כדי להציל את בן אחיו, "ליבו כלב

האריה", יודע להלחם כמו אריה, "כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו". הוא עם לב, הוא לא איבד את הלב לרגע אחד, אך חזק כמו אריה. כזה היית אורי.

האוייב האכזר שרוצה מוות ורוצה חושך, לא ישבור אותנו. בשמחת תורה קרה חילול השם גדול מאוד. קדם לחילול השם הזה, הפילוג והסכסוך, אבל בעקבות המלחמה התגלה שאנשים אחים אנחנו, ובלוחמים הכוח התגלה ביתר שאת. זהו הכח האמיתי בעם ישראל, זוהי האמת הפנימית הנשמטית שלנו.

ביום חמישי היינו בחתונה של תלמיד, של חייל שלחם יחד איתך, אורי. איך אפשר לעשות חתונות בעת הזאת בעת שנופלים לוחמים שלנו? זו האמת האמיתית, אנחנו נלחמים על החיים, על המשך החיים. אך האוייב החמאס, אוהבי מוות, לא חפצים בחיים, הם שונאים את החיים, רוצים לעשות רק מוות ורוע וחורבן. לא רוצים שיזכר שם ישראל עוד.

ואילו עם ישראל הוא עם חפץ חיים הוא עם מלא אהבה, חסד, מלא נתינה, מלא יושר, עם מלא מוסר. אנחנו רוצים למלא את העולם ביושר הזה. זה מפריע להם.

אנחנו לא נשבר, נמשיך להלחם. מנהג בישיבות בשנים האחרונות לשיר 'תתן אחרית לעמך' בחתונות לפני שבירת הכוס, שרים 'תתן אחרית לעמך', הפיוט שנכתב בבית מדרשו של רש"י, בימים הקשים שדם ישראל נשפך כמים, שם מתפללים 'תסיר חרפה מעיר, תכרות לנו ברית חדשה, תזקוף קומת תמרה, תדרוש גאולה לגלותינו'.

אני אומר להורים ולמשפחה היקרה, האסון נורא, אך תהיו גאים. הבן שלכם נפל מות גיבורים. זכיתם מה שלא זכו מאות שנים, דורות על גבי דורות שהיו בגלות, זכו למות על קידוש השם אך לא זכו להלחם. הבן שלכם נפל גיבור, לוחם מאמין, איש תורה, איש חסד, איש אהבה, עין טובה ולב טוב.

זכיתם, אשריכם, אשרינו, אשרי עם ישראל שאלו הם בניו, שאלו הם תלמידינו, אנחנו נמשיך להרבות תורה, נמשיך להרבות אור וחסד.

תהיה מליץ יושר על משפחתך על ישיבתך, על חבריך, על עמינו.

בילע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים, וחרפת עמו יסיר מעלינו ומעל כל ישראל.

אור חדש על ציון תאיר, ונזכה כולנו מהרה לאורו. אמן כן יהי רצון.

חיוך שכולו אור ואהבה

האח צור

אורי אח שלי היקר, תמיד שמעתי סיפורים על חיילים שנפלו בקרבות ובמלחמות, שאלתי את עצמי כל פעם איך יכול להיות שכולם, כל אלה שנפלו, דווקא הם הכי טובים, הכי מחייכים, עם המידות הכי טובות, היום אני מבין, זה לא מקרה שנפלת וגם אתה בן אדם כזה. בגלל שאתה בן אדם כזה נתת הכל, אפילו את החיים שלך, בשביל ארץ ישראל ועם ישראל.

לא מזמן הלכנו ביחד לשכונה בערב שבת, וסיפרתי לך על איזה מישהו שטיפה עיצבן אותי, הדבר הראשון שאמרת לי היה: "אל תשפוט, אתה לא יודע מה עובר עליו או מה קורה לו בבית, אל תשפוט אותו". כמה שהערצתי אותך אז, אמרת את זה בכזה מובן מאליו כאילו איך לא חשבתי על זה, תאמת בינינו תמיד הערצתי והערכתי אותך. אבל אם יש משהו אחד שהכי קינאתי בך זה חד משמעית החיוך. החיוך המושלם הזה, שכולו אור, שכולו אהבה. השנינות וההומור המצחיק שלך. אולי היית שליו ורגוע, אבל גם הלוחם הכי גדול הכי חזק והכי יפה, וכשצריך משהו היית מבצע עד הסוף, ובוא בינינו אתה באמת חושב שאני מאמין שפשוט ויתרת לי על התור למקלחת לתמיד? אני יודע שאתה רוצה משהו אחי, אתה רוצה שאני אהיה טוב יותר, אח טוב יותר, בן טוב יותר, נכד, חבר, תלמיד, ומדריך טוב יותר. שנהיה כולנו טובים יותר, שנלך בדרך שלך. "חֶסֶדָה על אורי" תמיד אנחנו אומרים כשאתה לא נמצא, אבל עכשיו אתה תמיד איתנו, ותוביל אותנו.

אני אתגעגע אליך מאוד אחי היקר, מרגיש לי שלא הספקנו מלא דברים, אני אתגעגע לנגן איתך ביחד, לישון איתך, לדבר איתך, לשנינות שלך, לחיוך המושלם שלך, לחיבוק שלך, וכמובן כמובן לריב איתך על המקלחת למרות שהמקלחת של אמא ואבא תמיד פנויה. רק אתמול תיקנתי לך את הגיטרה, רק בשבילך כדי שתחזור ותשמח. יש לי עוד כל כך הרבה להגיד ולספר עליך. אוהב אותך אחי, ואני יודע שמעכשיו אתה לא עוזב אותי.

שלך תמיד, צור

אור איתן

יונתן שנרב, מפקד המחלקה

אדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו.

אם המשפט נכון אז כולם חייבים לרוץ לבקר בבית משפחת חדד בבאר שבע.

אורי ("חדד" בלשוננו) הצנוע והשקט, עם שנינות חדה וחיוך תמיד.

מי יסלסל לנו ערבית של שבת? מי יפייט בארוחות בתי צאי? מי יתחיל בשקט עוד שיר מזרחי ויסחוף את כולנו להצטרף?

קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח. אור היית לסביבה, האור הזה לא כבה, אלא הצית נר בכל אחד ואחד מאיתנו - אור איתן!

אנחנו מתחייבים מכאן ברפיח - לא לשכוח ולא לסלוח - להגדיל את האור הזה שניצת בתוכנו ולעמוד בחזית של עם ישראל עד הנצחון!

בכל אחד מההספדים בוודאי יזכירו היקרים לא רק את האבל הפרטי אלא גם את השעות הקשות שבעמנו.

ונסיים בתפילה לנחמה גדולה שאנו כל כך זקוקים לה.

"לא יבוא עוד שמשך וירחף לא יאסף פי ה' יהיה לך לאור עולם ושלמו ימי אבליך".

אורי אחינו היקר,

רק לפני 24 שעות ישבנו לשתות איתך קפה, ועכשיו אנחנו מלווים אותך למעלה, לכיסא הכבוד שמה תשב עם כל קדושי ישראל לאורך כל הדורות.

תשב שם ותעשה לכולם קבלת עול מלכות שמיים כמו שהיינו משגעים אותך שתעשה לנו...

תחפש את דוד המלך, הוא ינגן בנבל ואתה תשיר בקול העדין והנדיר שלך.

והכי חשוב, תבקש רחמים על עם ישראל, תגיד לקב"ה שיאמר לצרותינו די ויגאל אותנו גאולה שלמה בקרוב.

הרבה רצון לעשות טוב

אלרואי כלפה

אורי, בחייאת אורי, המילים אורי ונפל פשוט לא מתחברות לי בראש, מה הקשר, בנאדם כל כך חי, בנאדם שכל מי שהיה רואה אותו היה מחייך, בנאדם שאוהב את כולם וכולם אוהבים אותו. שבע שנים זכיתי להיות חבר שלך אורי, שבע שנים שאני לומד ממך כל כך הרבה, לב גדול וטהור, שמחה תמידית והרבה רצון לעשות טוב איפה שרק אפשר, הבחור שכל אחד רוצה להיות חבר שלו.

אורי, איך נצא בלעדדיך בסופשים? למי יהיה רצון להגיע לים בימי שישי? מי ישיר לנו בקרייקי? עם מי אני אתייעץ בנוגע לכל מיני דברים בהכשרה? אבא שלך דיבר על החבורה הנפלאה שלנו, אתה היית הדבק בחבורה, אורי אין לך מושג כמה אתה תהיה חסר לכולנו.

מלך, יש לי שני בקשות אלייך - הראשונה, תתפלל על החברים שלך שנפצעו, אין מצב אנחנו מגיעים לפה עוד פעם, לא קורה. והשניה, תדרוש בשבילנו גאולה, אתה יודע כמה המצב פה קשה, צריך לשים לזה סוף. ואתם, החבר'ה שנמצאים בלחימה, אחרי שנבכה קצת נהיה חייבים להמשיך, כי את המשימה שאורי התחיל אנחנו צריכים לסיים, חייבים לגמור אותם עד עפר. מעריץ אותך אחי.

הספדים בתום השבועה

האור הגדול מופץ לכל עבר / האמא חוה

לגדול ליד האור של אורי / האחות שירה

חיים שלמים / אלון חדד, חבר

מה שצריך לעשות עושים! / הרב שמעון כהן שליט"א



האור הגדול מופץ לכל עבר

האמא חוה

אורצי שלי, אוריקוש, מתוק, ג'ינג'י שלי. שבוע מטלטל עבר עלינו, שבוע של כאב גדול, כאב המפלח את הלב. שבוע של געגוע גדול, וסיפורים עליך מעוררי השראה. פגשנו את עם ישראל בתפארתו. מכל קצוות הארץ באו לספר, לשמוע, קיבלנו חיבוק גדול מהמשפחה החברים והחברות. הרגשנו את "האור הגדול" שלך מופץ לכל עבר. סיפור פרטי שלנו הפך לסיפור של עם! של עבר הווה ועתיד.

במוצאי שבת האחרון איתך, קפצת "לנחם" את בן שבת, יבדל לחיים ארוכים, לנחם אותנו על חבריו שנהרגו. החברים שממש נמצאים כאן איתך, בהר הקדוש הזה. אמרת לו שאתה בטוח שאם היו שואלים אותם שוב, הם היו עושים את המשימה גם עוד אלף פעמים. ושיהיה בטוח שטוב להם שם למעלה.

אז מתוק שלנו, טוב לך שם למעלה אנחנו יודעים! עם רבי עקיבא שסרקו בשרו במסרקות של ברזל, רבי עקיבא שאמר "שמע ישראל" באותם רגעים. בערב יום העצמאות במגנן בעזה סלסלת "שמע ישראל" וקיבלתם שם עול מלכות שמיים, בקולך הערב והמתוק. נשאתם תפילה והודיה על המדינה הנפלאה שזכינו לה ועל הצבא החזק שיש לנו.

ואני מכאן מביטה בפסוקים שאחרי: "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאורך", חכמינו ז"ל מסבירים, "בכל לבבך" שלא יהיה ליבך חלוק על המקום, שתהיה עם הקב"ה בכל ליבך. "ובכל נפשך" אפילו הוא נוטל את נפשך! אז ריבונו של עולם, בחרת בנו למסור את בנינו אורי יצחק לעולה. עולת ציבור. ואנחנו מקבלים באהבה את הדין. אבל במקביל מבקשים נחמה וכוחות. מבקשים ודורשים ניצחון מוחלט! דורשים אהבה אחדות וחיבור לבבות! דורשים שבבניין ירושלים ננוחם. מעתה ועד עולם.

לגדול ליד האור של אורי

האחות שירה

"בשעה שמלך המשיח בא,
עומד על גג בית המקדש
והוא משמיע לישראל ואומר:
ענווים, ענווים
הגיע זמן גאולתכם!
ואם אין אתם מאמינים-
ראו באורי שזורח".

בימים האחרונים, יצא לי כבר להגיד לכמה אנשים שאני מרגישה שהיה פיצוץ
אדיר, וכל האור שלך אורי פשוט מופץ דרך קרניים גדולות של שמש ענקית לכל
מקום, מלא מלא אור.

גיליתי עליך כל כך הרבה דברים,
ידעתי שאתה שנון ושטותניק אבל לא ידעתי עד כמה.
ידעתי שאתה נשמה טובה ומשהו מיוחד,
אבל לא שיערתי עד כמה.
לא ידעתי כמה אתה אהוב, ואיזה מגדל אור אתה עבור החברים שלך.

ביום חמישי האחרון, אמרה לנו הרבנית ימימה:
"מהסיפורים שלכם על אורי, וממה שקראתי עליו - זה נשמע שהוא יותר מתאים
ללמעלה מאשר לעולם הזה".

ואחרי שחיזקה אותנו,
פתאום נתמלאתי בתחושה וידיעה שזכיתי
וזכינו לגדול לצד נשמה גדולה ומיוחדת.

תודה ה', על 21 שנים של חסד, תודה שזיכית אותנו לגדול לצד האור של אורי.
קשה עליי הפרידה, ואני מתקשה לעכל ולהאמין שהיא לתמיד.
(או כמו שהבן שלי אומר:
"אני לא מבין למה אתם כל כך עצובים,
תכף בית המקדש ייבנה ואורי יחזור").
ה',
הגיע זמן גאולתנו.
רחם עלינו, תראה באיזו צרה ובאיזה צער הבנים שלך שרויים.
תראה את עם ישראל,
עם ישראל שחיבק אותנו כל כך בימים המורכבים האלה.
זה עם ישראל האמיתי שלנו.
הושיעה אותנו, וברך אותנו.
יש כל כך הרבה מה להגיד אחרי שבוע כל כך מורכב...
מודים לכל עם ישראל על החיבוק הגדול בימים הקשים והכואבים האלה.
לחברים של אורי המדהימים, שה' ישמור לנו עליהם.
למשפחה ולחברים המדהימים שלנו, שנחזיר לכולכם רק רק בשמחות שלכם.
בתפילות על ההורים המדהימים שלי שה' ישמור לנו עליהם, ושימשיך לתת להם
כח.
ושלא נדע עוד צער ומכאוב, כולנו.
מתפללים לרפואתם השלימה של רועי חיים בן מירב ושמואל בן בת שבע.
ולחזרתם של כל החטופים בעז"ה!!!

חיים שלמים

אלון חדד, חבר מהישיבה

ביקשו ממני לומר כמה מילים על צוציק, וחשבתי מה אני יכול לספר, איך אני יכול לסכם 20 שנה של חוויות וזיכרונות. לחלקכם זה אולי לא נשמע הרבה, אבל בשבילנו זה חיים שלמים.

אני יכול לספר על שני ילדים ביישנים בגן של שרי, שמגלים מה זה חברות בפעם הראשונה. אני יכול לספר לכם על אחרי צהריים ארוכים בפארק פה למטה... אני יכול לספר לכם על המשענת שהוא היה לי, נקודה של אור בתקופה של מעבר ושינויים קשים. אני יכול לספר על לילות של שיחות בפנימייה, שוכבים במיטות, שיחות שלימדו אותי מה זה ודאות ואמונה, אמונה שאנחנו מסוגלים לטוב, ומתוך זה גם לשאוף אליו, לבטא אותו, ולארגן כמעט כל דבר טוב שקרה לחבורה שלנו. אני יכול לספר לכם על צחוק מתגלגל, להיקרע מצחוק שעות על השטות הכי שטותית שראיתם בחיים שלכם. אני יכול לספר לכם על ניגונים במרפסת של הפנימייה בשקיעה, מגלים ביחד שיש לנו נשמה. אני יכול לספר על עדינות אצילית, רגישות והתחשבות בכל הסובבים וראייה של כל הצרכים שלהם. עדינות שיודעת להפוך לגבורה עילאית, לחתירה למגע. להסתערות למול הסכנה, ולהישאר מולה האחרון, שרק גאולת עם ישראל בארצו למול העיניים. אני יכול לספר על טוב אינסופי, על קידוש שם שמיים כל כך גדול, ששום בריה לא יכולה להכיל אותו באמת. אני יכול לספר על כל זה, ועל עוד הרבה דברים אחרים.

אבל חשוב לי שתדעו, שצוציק לא היה רק זה. אלו הם פרטים, שברירים מחייו. צוציק היה חיים. חיים שלמים, שנובעים בלי הפסקה. את זה אי אפשר לבטא במילים. את זה אנחנו ננצור בלב. את צוציק אנחנו נזכור בחיים שלנו. נחיה לאורו. לאורו של אורי.

נוח על משכבך בשלום אחי היקר. שמור עלינו מלמעלה, על החברים, על האחים המדהימים שלך וההורים היקרים. על החברים שלך שבעזה שעדיין נלחמים את המלחמה שלנו. על העם שלך, שיתעורר, יתעורר, שיבין כי בא אורו, יקום ויאיר. תאיר לנו את המציאות החשוכה שאנחנו חיים בה, ושנזכה לראות את האור הגדול מאיר עלינו, ומרפא אותנו. אוהב אותך מכל הלב והנשמה אחי, ומתגעגע.

מה שצריך לעשות עושים!

הרב שמעון כהן שליט"א

[מתוך דברים שנאמרו בשבעה]

חז"ל תיקנו לנו שלושה לבכי, שבעה למספד¹, אני מרגיש שבד"כ אנו משתדלים לקיים את דברי רבותינו, לצערי הרב, כדרך כל הארץ גם אני ישבתי על הורי, על אחי, משתדלים להקפיד על דברי רבותינו, אך מאז פטירתו של אורי יצחק הי"ד העיניים אינם פוסקות לדמוע, יש דברים שאין בהם שליטה.

אתה מנסה לשלוט, להחזיק את זה והדמעות זורמות מאליהן, ואני אומר לקב"ה וכי אנחנו לא בסדר שאנחנו בוכים על צדיק שנלקח? לא עושים כהוגן, לא עושים לפי שורת ההלכה...

אני חוזר כעת מחדר הטיפול הנמרץ כאן בבאר שבע, שוכבים שם עכשיו חמשה חיילים שלנו. אחד מהם אני מכיר אישית רועי חיים. קיבל רסיס למוח, שוכב על ערש דווי, כל היום רכבת הרים, אתמול בלילה מצבו משתפר, וצונח, עולה ויורד.

מה ה' שואל מאיתנו? מה ריבוננו של עולם תובע מאיתנו? ברשותכם לא אדבר על האבל הפרטי שהוא כואב ופולח.

הכרתם את אורי, אתם מכירים את ההורים הנפלאים, אנשי חסד, אנשי תורה, אנשי אמונה, אנשי נתינה אינסופית, ישרות. אני מכיר את ההורים הנפלאים, כל מי שמכיר את המשפחה מכיר את כל מה שאני אומר.

נאמר במדרש איכה שקשה סילוקן של בחורי ישראל יותר מחרבן בית המקדש². בחורי ישראל הצדיקים קדושי עליון, להתבונן בזה ולהבין מה זה אורי יצחק, וכי אנו מבינים את זה? מהי גבורה של בחורי ישראל? מישהו מאיתנו מבין מה זה בחורי ישראל? מהי גבורה ומהי אמונה. יש לנו אלף קושיות עליהם. קמים לתפילה או לא קמים, איך הם לבושים, איזה תספורת יש לו או אין לו.

1 מו"ק כז, ב, פסיקתא מטות, קמ.

2 כע"ז מדרש איכה א, מד.

החבורה של אורי יצחק נכנסה לזייתון לשהות בלילה בתוך בנין, היה להם לילה של התרוממות הרוח, איזו שירה, איזו קדושה. איזו אמונה ואיזו קדושה. שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד. איזה פחד לשמוע אותו אומר שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, וכולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים!!!

אנחנו עושים תיקון! אורי יצחק עשה תיקון של חטא המרגלים! אורי יצחק זה ההמשך של כלב בן יפונה! אורי יצחק זה יהושע בן נון! זו לא מליצה מה שאני אומר! זו אמת!

הרמב"ם במורה נבוכים מונה שמונה מדרגות במעלות הנבואה. המדרגה הראשונה במדרגות הנבואה זו רוח הקודש. מה זה רוח הקודש? אנחנו מכירים שלאור החיים היה רוח הקודש! לבבא סאלי היה רוח הקודש! אך יש עוד סוג של רוח הקודש בדור שלנו.

אומר הרמב"ם: "תחילת מדרגות הנבואה - שילוח לאיש עזר אלוקים שיניעהו ויזרזהו למעשה טוב גדול כהצלת קהל ישובים מקהל רעים או הציל חשוב וגדול או השפיע טוב על אנשים רבים וימצא מעצמו לזה מניע ומביא לעשות - וזאת תקרא 'רוח ה'". וממשיך הרמב"ם: "וזאת היא מדרגת 'שופטי ישראל' כולם אשר נאמר בהם על הכלל וכי הקים ה' להם שופטים והיה ה' עם השופט והושיעם. וזו היא גם כן מדרגת 'משיחי ישראל' החשובים כולם". כך כותב הרמב"ם.

והיא מדרגת כל השופטים שבישראל! אתם שומעים מה אומר הרמב"ם? עומד יהודי ורואה קבוצת אנשים, הוא עוזר להם שלא יקרה להם משהו - וזה סימן שיש לו רוח הקודש! למה? כי מאיפה יש לו תעצומות נפש כאלה? זאת רוח הקודש!

איפה נמצאת המדרגה הזו? אומר הרמב"ם בכל אדם שילוח לו עזר אלוקים. מוריי ורבותי, זה הפשט. ומי שעוזר אותו עזר אלוקי לעזור לכלל ישראל - מהו? מי שעוזר לכל עם ישראל! בגבורה! כמו אורי שנשאר אחרון לחפות על חברי המחלקה! נכנסים לתוך בית, יש פיר ממולכד - איזה עוצמות! כל בית ובית שאתה נכנס, אתה יודע שאולי אתה יוצא ואולי לא. אורי נכנס בביטחון, כמרגלא בפומיה - מה שעם ישראל צריך - עושים! מה השאלה כאן בכלל? מה שצריך לעשות - עושים! 'ברא כרעיה דאבוה' - כמו אביו ציון יקירנו. אין שאלות, אין קושיות ותירוצים - קדימה עושים! מסוכן? לא מסוכן? עושים!

אורי היה בעל רוח הקודש! זה כתוב ברמב"ם! זה לא אני אומר! כי יש לו רוח של גבורה! זה היה אורי שלנו.

אתה עומד כאן ואתה אומר לעצמך, בעצם, זה הסיפור של עם ישראל, זה הסיפור של הקהילה הקדושה פה שברחוב 'אורות ישראל'. הרחוב שנקרא על שם ספרו של מרן הרב קוק. הספר העוסק באהבת ישראל, בטוב שבעם ישראל, בדברים הכי טובים שיש באומה הישראלית. וברחוב אורות ישראל, 'שמור וזכור' - שני כתרים, שני יהלומים. יגיד עליו רעו, שני נערים תמימים שבתמימים, טהורים שבטהורים, צדיקים שבצדיקים! "היטיבה ה' לטובים ולישרים בליבותם". ישרות, תמימות, עדינות, אצילות - כל המידות הטובות היו בשני הבנים האלה. שתי אבנים טובות, שתי מרגליות - בקרובי אקדש! בני אהרן! להזיל דמעה על הקדושים הללו, להבין את זה עמוק-עמוק, את המשמעות של זה.

'האור זרוע' - רבי יצחק מוינה, נשאל האם יש לומר קדיש על אדם שנהרג על קידוש השם? הרי הוא לא זקוק לזה! וכן האם מותר להנשא לאשה של הרוג על קידוש השם? הלא איך כלי ששימש בקודש ישמש מעתה בחולין? הוא קדוש! בסוף הוא אמנם דוחה זאת להלכה, אבל עצם הווא אמינא היא לימוד!

אחד מבני החבורה שמת - תדאג כל החבורה כולה. יש כאלה שאומרים שהכוונה לדאוג חס ושלום מי הבא בתור. זה לא הפשט - חס ושלום! **אחד מבני החבורה שמת - תדאג כל החבורה איך ממשיכים את האור הגדול הזה?** איך ממשיכים את אורי בעולם הזה? כמו שכותב המהר"ל המתתפשט מהגוף והזדכך בעולם של נשמה, והרוח שלו פה! היא מרחפת כאן בבית הכנסת הזה! בשכונה הזו! בעיר שלנו! הרוח הזו קיימת פה, ואסור לנו חס ושלום לרגע אחד לאבד את הרוח הגדולה הזו, את האור הגדול הזה.

ואין ספק שהכאב עצום, לא רק של ההורים ושל האחים - של כל בני הקהילה. "במסתרים תבכה נפשי". כפשוטו, כל אחד שנופל אתה מתבודד עם עצמך ופשוט בוכה. אבל לא ניתן לבכי הזה להחליש אותנו. לא ניתן לכאב להוריד אותנו בצניחה חופשית למטה. אנחנו נצמת, אנחנו ניקח את הרוח של אורי ונראה לכל העולם כולו שהטוב הזה לא יפסק, שאת המנגינה הזו אי אפשר להפסיק! שאת האור הגדול שמאיר את העולם אנחנו נמשיך!

דבר מדהים. בכל מקום שאני הולך בימים האחרונים, אנשים שואלים מה אפשר לעשות לעילוי נשמתו של אורי? כמה שקשה לומר את המילים האלה. לעילוי נשמתו. אבל אתה שומע את זה אצל כולם. ביום ראשון בע"ה יבנה בית מדרש לנוער חדש, ללמוד כל ערב עמוד יומי לעילוי נשמתו של אורי. פרויקט עמוד יומי, חברותות, לימוד תורה. אני בטוח שגם החברותא של הקדושים יוני ואורי תבוא גם כן לבית המדרש הזה, הם יבואו להיות איתנו וללמוד בבית המדרש. אולי הם לא יאכלו את הפיצות או את החמין, אבל הם יהיו איתנו! רוחם תהיה איתנו. ויש עוד יוזמות מגוונות ושונות, כל מיני דברים - זה דבר מדהים.

כל מי ששמעתי שיצא מבית משפחת חדד אמר לי: יצאתי עם עוצמות של אמונה. כל מי שיצא מהבית - למדתי שיעור באמונה! קיבלתי מוסר! קיבלתי דרך! זה הבית הגדול, זה האנשים הגדולים האלה.

ציון וחווה, כפי שהזכירו כאן את הפסוק הנפלא: "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד". אתה תקום ותרחם את ציון, והמקום יקים את המשפחה כולה, יחד עם כל הקהילה. "בלע המוות לנצח ומחה ה' אלוקים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דיבר".

שנזכה כולנו בעז"ה לגאולת עולמים ולנצח ישראל אשר לא ישקר ולא ינחם. נתפלל כולם על כל אותם החיילים שנמצאים עכשיו בבתי החולים, כולל חבריו של אורי יצחק, שנפגעו באותו אירוע. שהקב"ה ירפאם ויחזירם לאיתנם הראשון. ותפילה גדולה על כל החטופים, השבויים והשבויים שנמצאים בגיא צלמוות - שהקב"ה במהרה יוציאם מאפילה לאור גדול, לגאולת עולמים. "ופדויי ה' ישובו ובאו ציון ברינה ושמחת עולם על ראשם". בע"ה בקרוב.

"והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים". אמן ואמן.

דבר'י
זכרון
מהחבר'ים



המילים הראשונות שעלו במחשבתי, כשנתבקשתי לתאר את דמותו היקרה של אורי הי"ד, היו; צנוע, שקט, תמיד עם חיוך, לב טוב ותמימות מתוקה.

כמדומני, שלא במקרה הופיע בראש כולם התיאור "צנוע". הצניעות, כמידת נפש עמוקה שהייתה באורי, היוותה כמעין לכל שאר תכונות נפשו שנבעו ממנה.

הצניעות, לעיתים נתפסת אצלנו כתיאור חיצוני של צורת לבוש או סגנון התנהגות, אך במבט כזה "העיקר חסר מן הספר". הרי הצניעות הינה מידת נפש עמוקה שבעצם באה לתאר את זה **שיש לאדם עולם פנימי**. לעיתים, העולם הפנימי כל כך עשיר ונוכח, עד שאין האדם מרגיש בצורך לגלות ולשתף אותו עם הסביבה כדי להרגיש שהוא חי...

כזה היה אורי, מלא בחיים, מלא בטוב, לא מרגיש צורך לכפות את עצמו על הסובבים אותו, חי ושמח בתוך העולם הפנימי שלו.

השתיקה, נובעת היא ממילא מנפש צנועה. כי למה לדבר? כדי להרשים? כדי לספר? כדי להחציץ? אין צורך, השמחה היא מתוך עולמה הפנימי של נפש.

חז"ל אף הטיבו להגדיר את מהות הצניעות כשתיקה.

"בשכר צניעות שהיתה בה ברחל זכתה ויצא ממנה שאול, ובשכר צניעות שהיה בו בשאול זכה ויצאת ממנו אסתר" (מגילה יג:)

"רחל תפסה פלך שתיקה ועמדו כל בניה בעלי מסטירין. בנימין ישפה, "יש פה" יודע במכירתו של יוסף ואינו מגיד. שאול ואת דבר המלוכה לא הגיד לו. אסתר אין מגדת מולדתה ואת עמה" (בראשית רבה עח:)

בכל הדוגמאות שהביא המדרש, הדיבור היה לכאורה מחולל שינוי משמעותי במציאות הגלויה, ואף משרת את "האינטרס האישי" שאותו אפשר היה לצפות שירצו לקדם, רחל - לזכות ביעקב, בנימין - לזכות באהבת אביו, שאול - עושר וכבוד, אסתר - חיה. על אף כל זאת, "תפסו פלך השתיקה", כיון שהייתה בהם צניעות, כלומר עיקר ההתרחשות אינה במישור החיצוני, הגלוי, עולמם הפנימי הוא העיקרי, הוא המוביל והוא המכריע כיצד לנהוג, גם כאשר לכאורה יפסידו מן המהלך הזה.

השתיקה היא גילוי חיצוני לעולם פנימי.

כזה היה אורי, שתקן, אבל שתיקה כזאת שצועקת את עולמו הפנימי העשיר והטהור.

זכות הייתה לנו, שאורי נתן לנו מעט מאורו הטהור בתקופת לימודו בשיבת איתמר, זכינו ללמוד יחד בסדרי בוקר ולספוג מן הצניעות והחיוך התמידי שהיה נסוך על פניו.

תהא נשמתו עדן.

[הרב אוריאל בורדה, ישיבת איתמר]

* * *

חנה בעלותה למשכן בשילה מתפללת להיפקד וללדת ילד. וכך היא מתפללת: "ותדר נדר ותאמר יהוה צבאות אם ראה תראה בעני אמתך וזכרתני ולא תשכח את אמתך ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו ליהוה כל ימי חייו ומורה לא יעלה על ראשו".

במסכת ברכות מובאים שלוש שיטות מהי כוונת חנה כשהיא מבקשת 'זרע אנשים':

'ונתתה לאמתך זרע אנשים מאי זרע אנשים אמר רב גברא בגוברין ושמואל אמר זרע שמושח שני אנשים ומאן אינון שאול ודוד ורבי יוחנן אמר זרע ששקול כשני אנשים ומאן אינון משה ואהרן שנאמר (תהלים צט, ו) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו ורבנן אמרי זרע אנשים זרע שמובלע בין אנשים כי אתא רב דימי אמר לא ארוך ולא גוף ולא קטן ולא אלם ולא צחור ולא גיחור ולא חכם ולא טפש'.

נתייחס לדעה של חכמים, 'זרע שמובלע בין אנשים', והפירוט של רב דימי, 'לא ארוך ולא גוף ולא קטן ולא אלם...'

נראה לומר שביאור הבקשה של זרע המובלע בין אנשים הוא אדם שלא מתבלט ולא עוסק בלהבליט את עצמו בחברה, 'לא גדול ולא קטן' הוא לא מתגאה ביתרונות שלו, הוא גם לא מקטין את עצמו בגלל החסרונות שלו, הוא מתנהג

במידת הפשיטות, בורח ממקום בו הוא נדרש להבליט את עצמו בחברה.

מידה זו נובעת מחיבור פשוט וטבעי לסביבה ולחברים, חיבור היונק את הכח שלו ממקום מאוד פנימי ועמוק שאינו נדרש להופעות חיצוניות.

אורי היקר שלנו, במידת מה ניחן במידות אלו. לא חיפש כלל להתבלט, היה לו שקט פנימי שלא נצרך לא להתבלטות החברתית, אך גם לא להיפך. מידה זו יש בה ממידת הענוה. כחלק ממידה זו נראה היה שאורי לא היה מסוגל לומר משהו שפוגע במישהו אחר, או יגרום צער למישהו.

היכולת להיות מובלע בין האנשים היא כשרון מופלא שלפעמים גם מצמיח אדם להנהגה בסגנון שונה מהמקובל, הנהגה שיונקת מעצמה פנימית ושקט פנימי, הנהגה שמחוברת לציבור, מרגישה אותו ומבינה את המקום שלו, את צרכיו, וגם את המקום הגדול אליו הוא צריך לצעוד.

בכאב רב תהליך גדילתו של אורי הי"ד נגדע בתחילת חייו. התקופה בצבא הייתה כהמשך התפתחות לתקופה בישיבה. בצבא זכה אורי להוציא לפועל כוחות וכישרונות מיוחדים שבאו לידי ביטוי ברצון להטיב לעזור, לגרום לאוירה טובה ושמחה, כמו החיוך התמידי שהיה תמיד נסוך על פניו.

תפילתה של חנה ולידתו של שמואל באו על רקע החסרון בקומת המלכות בעם ישראל. דבר שמבחינה ביטחונית השתקף בהתמודדות מול הפלישתים. כאז כן עתה בעם ישראל מתבקשת להיוולד קומת המלכות. ההופעה של שמואל מרימה ומחזקת את עם ישראל לכיוון המלכות וזה בא לידי ביטוי בשיטתו של האמורא שמואל לעיל, זרע שמושח שני אנשים. מתוך החיבור לעם, מתוך האמון בעם, שמואל הוא זה שמושח את שאול ודוד ומרים את עם ישראל עוד קומה לעבר המלכות.

אורי היה אהוב על חבריו, ואוהב את חבריו, שמח מאוד בלימוד בבית המדרש, הייתה לו אהבה פשוטה לעולמה של התורה, וכבוד לתלמידי חכמים.

יהיו לנו מעשיו של אורי, לימוד תורה שלו, חיוכו והפצת הטוב לזכרון, ובבנין ירושלים ננוחם. יהי זכרו ברוך.

[הרב אברהם בסרגליק]

* * *

”אבנים שחקו מים”

אורי אחי, מים שקטים שחודרים עמוק. נעלמת לנו ברגע, הראש לא תופס בכלל שזה אמיתי...
...

היית בשבילנו 'שחקן נשמה', אחד שנותן את הכל ועושה את זה מכל הלב. היה לך קשה. אתה בחור קטן, 'צוציק', ולפעמים לקחת על הגב משקל כפול ממך... זה לא הזיז אותך מהמשימה, חזרת על זה הרבה, בחצי צחוק חצי אמת - 'אם זה מה שעם ישראל צריך'...
...

חיכת למשימות הכי קשות, ותמיד הכנת אותי לתמרון הקרקעי באיראן: 'כח מ"מ לוקח את הבניינים'...
...

כרבי עקיבא, היית 'צנוע ומעולה', למרות שבהחלט היה לך במה להתגאות. בשקט שלך נגעת בכל כך הרבה אנשים, באמת חדרת עמוק לכל הלבבות. כל כולך היית לב.
...

נדירים האנשים שהמפגש הראשון שלך איתם חקוק בזיכרון. אבל אני שהכרתי אותך לעומק רק בצבא, זוכר לגמרי את השמירה הראשונה שלנו יחד בבא"ח, כל הלילה רק צחקנו, וגיליתי איזה מתיקות יש בך.
...

במסדרון נצרים כשהייתי גמור, לא היית נותן לי לשבת ולהתמרמר, קפצת עליי עם איזמן ושרנו 'יודו לה' חסדו', או שכפית עליי איזה ריקוד .. איך אמרת לי 'קמתי חסידי היום'....
...

מתאר לעצמי שבמקום הטוב שבו אתה עכשיו, רק מצער אותך זה לראות איזה צער נפל עלינו, על כולנו. הרי אתה רק רצית לשמח ולגרום לאנשים לחייך. כל-כך ההיפך ממך...
...

המים השקטים שלך חדרו עמוק ללב שלי וללב של עוד כל-כך הרבה אנשים. בענווה ובשקט שלך, גילית לי איך מים מסוגלים לשחוק גם אבנים.
...

[מאור שניאור, חבר מישיבת איתמר ומהמחלקה]

* * *

הילדים של צוציק.

קטע ארוך. סליחה... אז אני נמצא עכשיו בעזה, בלחימה, והייתי ליד צוציק מסתבר, גם ברפיח. ומסתכל פה על הקבוצה, וחושב קצת על צוציק. והלחימה זו אחלה הזדמנות לא לעכל... ובעיקר מכחיש... בעיקר לא מעכל מה זה אומר שצוציק כבר לא... ממש מוזר לי לכתוב, ואני כותב רק בשביל צוציק. ממש מוזר לעכל, לחשוב על מה זה אומר שהוא לא קיים יותר, לא חי יותר. הרי הוא היה פה ממש עכשיו. השפיע במציאות ועל כך כל הרבה אנשים ממש עכשיו. מוזר... חיך, צחק, אכל, שתה, חיבק, אהב, לחם, תרם, חי למען, ממש עכשיו. מוזר. מוזר מאוד... אבל חייב לעכל, חייב לשתף, בשביל צוציק.

אז אני מכיר את צוציק כצוציק, לא כאורי. לא כיצחק. לא כחדד. רק.. צוציק.. שם מוזר. מוזר מאוד... וצוציק, היה יישן בחדר ספציפי, עם קבוצת חברים ספציפית, אבל לא באמת, כי הוא היה עושה צחוקים עם כולם, ומדבר עם כולם, ומחייך לכולם, ומשמח ושמח עם כולם, ובעיניו- כל קבוצות החברים היו שוות, כל הנערים היו ראויים... והתפלאתי.... איך אחד שברור שהקבוצה הקטנה שלו היא מסויימת, מצליח ליצור קשר ויחס חם ואוהב ומשמח עם שאר האחרים, שלפעמים, כל כך שונים. איך אחד שנראה כזה קטן ונמוך, כזה לא מסמר הערב, כזה לא המוביל והמנהיג, כזה שקט, כזה נחבא אל הכלים כזה... לפעמים - עושה בדיוק ההיפך: מוביל. מנהיג. מחבר. מחבר. מ.ח.ב.ר. מחבר חיבורים של אנשים ונשמות. מחבר חיוכים. מחבר מעמדות... חבר... של הנראים בעיניו וגם של הנסתרים בעיניי אחרים. מוזר... מוזר מאוד...

בהתחלה גם לא הבנתי מה הכינוי במדוייק, ובהתחלה לא הבנתי מה השם מסמל. ובעיקר היה לי מוזר... צוציק? כי הוא נמוך? אז זה גנאי? זה לא גנאי אבל זה צחוק חברים? מוזר. והכי מוזר, איך הוא - אורי יצחק חדד - מסכים שהכינוי שלו יהיה כל כך מוזר, כל כך שונה, כל כך מקטין... מוזר. מוזר מאוד... והקשר נרקם, והתפתח, ואט אט ניסיתי ללמוד את האישיות הזו, הכל כך צוציק. ניסיתי, אבל כנראה שלא הצלחתי עד הסוף... כי רק עכשיו התוודעתי. כי לקרוא ולשמוע ולראות איך **הצוציק** הקטן הזה, היה כל כך **אורי יצחק** בשביל כל אדם ואדם

שנקרא בדרכו, זה להבין שכל מה שהצלחתי לגעת בו ולהכיר ממנו, זה רק צוציק של קצה. ופתאום אני שם לב. פתאום נשפך לי אור על כל העבר, על כל התקופה הזו הכל כך חשובה לחברים בכיתה יא ויב, ואני מבין בבירור איך הצוציק הזה הצליח להיות חבר של כולם, לגעת בכולם, להיות נחמד לכולם, לשים לב לכולם. כי הצוציק הזה, הוא בכלל אורי יצחק. הוא רצה שנחשוב שהוא צוציק, אבל בעצם הוא רק הסתיר את היותו - אורי יצחק!!! אור. צחוק. שמש אחת גדולה. שמש שיוזעת לא לסנוור. שמש שיוזעת להיכנס לחרכים הקטנים, ולהתאים עצמה לכל אחד אחד. שמש ענקית שמעניקה שמחה ולב ואהבה וגודל, אבל במעט, **בצוציק**. במעט שמחזיק את המרובה, בצוציק שמחזיק את המרובה. אורי-י-צחק שמגולם כל כך יפה בצוציק. בקצת. בסתר. ולמה? כי צוציק שלנו, ואורי יצחק של אחרים, היה מלא בענווה, בשקט, בשקט עוצמתי, ברוך, במבט כל כך רגוע שמכיל עוצמה של ים שלו, במין הוד, כמו של אדם עם עומק שלא צריך לומר כדי שישומו לב לזה. בעיניים, אילו עיניים... אחחח החיוך, באיזה חיוך היו פניו מתעטרות. צוציק... קטן... נמוך... שקט... רגיל... **אבל רק בעיניים שלנו**. אורי יצחק... ענק... מעניק... מאיר... מצחיק צחוק אמיתי פנימי לכל אחד ואחד... **בעיני אלוקים, ועכשיו גם אדם. צוציק אורי יצחק חדד** זה השם שלו.

ואני לא בוכה, באמת שלא. אני בוכה, מתפרק מבכי, כשאני חושב על הילדים של צוציק. על הילדים ש... אין לצוציק. שלא יהיו לצוציק... איך? למה? זה לא אפשרי! זה לא נכון! זה לא הגיוני! מוזר. מוזר מאוד... איך אור כל כך גדול, כל כך נכון למציאות, כל כך טוב לכל - לא ימשיך ויחנך ילדים כאלו?? איך... ולכן, אני כותב בשביל צוציק. כי אני רוצה לבקש מבלי רשות, בחסד ולא בזכות, מכל אחד ואחת מכם, שכל מי שיכול - שיהיה הילד של צוציק! את. אתה. אתם. אתן. גדול או קטן. אבא או אמא או רווק או רווקה. בואו נהיה הילדים של צוציק!! איך? פשוט מאוד. לקחת מידה אחת, פעולה פיזית אחת, 5 דקות ביום שהם רק של חיוך וטוב, שימת לב לאחר פעם אחת ביום, או כל דבר טוב אחר שצוציק הקפיד עליו, ולנסות להופיע את זה כמה שיותר חזק לאורך חיינו. וכל הזמן לזכור - שלולא צוציק - לא הייתי מופיע את הדבר הזה. וכל פעם להודיע לאחרים, שבזכות אחד, צוציק, שנקרא אורי חדד, אני מצליח ויודע להופיע את האור הקטן שאני עושה במציאות. ואולי ככה, האורי(י) (יצחק הזה הכול כך גדול הזה, לא ייעלם, וגם לא יתבטא רק ב8/7/6/5/4/3/2/1 ילדים, אלא בעשרות, מאות, ואלפים של צוציקים קטנים.

אין ערוך לך ה' אלוקינו בעולם הזה, ואין זולתך מלכנו לחיי העולם הבא, אפס בלתך גואלנו לימות המשיח, ומי דומה לך מושיענו לתחיית המתים. השם יקום דמו.

[אורן המדריך מהשיבה תיכונית]

* * *

וואי אין לי מושג מאיפה להתחיל, פגשתי אותו פעם ראשונה בכינרת, הייתי אבוד, הייתי פשוט ילד בן 15 שמטייל בארץ בלי תכלית פשוט מטייל ומנסה תעולם הגדול, לא לומד, לא עובד, לא נמצא בבית. כלום. פשוט מרחף ממקום למקום. מכיר אנשים חדשים וצובר חוויות. פעם ראשונה שייצא לי ולאורי לדבר הוא פשוט הושיב אותי וגרם לי ולהקשיב לו שזה לא קורה הרבה. אני לא יכול לשבת לדבר עם בן אדם שמטיף לי מעבר ל- 5 דקות, והוא פשוט ישב איתי שעתיים על המים בכינרת ודיברנו וצחקנו, והוא כל כך הסביר לי את הייעוד שלי והחזיר אותי לקו היישר דרך החיוך המקסים שלו והמילים החודרות שלו האכפתיות והדאגה לאחר, ואיך שהוא יושב שעתיים ומקשיב לילד הזוי בן 15 שהוא פגש פעם ראשונה בחיים לפני 10 דקות. אז משהו אחד יש לי להגיד למשפחה אורי הפך לי תחיים מקצה לקצה, חזרתי לבית התחלתי לעבוד להגשים חלומות, הוא פשוט החזיר אותי למסלול, יהי זכרו ברוך.

[אחד הנערים מהזולה שאורי הקים]

* * *

ראו באורי שזורה. הרב אלישע וישליצקי זצ"ל היה מתעקש לומר בכל פעם שניגנו את הניגון הזה שהמילים שכתובות במדרש הן: "ראו באורי שזורה **עליכם**" ללמדנו שאורו של משיח זה לא אור עמום שיזרח מתי שהוא והיכן שהוא, אלא זה אור שמופיע כאן ועכשיו עליכם על כל אחד ואחד מאיתנו. על אותו משקל נראה לומר לכם ההורים היקרים ציון וחווה ולכל המשפחה היקרה ראו באורי שזורה עלינו, על כל אחד ואחת מהיושבים פה, "את אשר ישנו פה עמנו היום ואת אשר איננו פה עמנו היום". מפליא לראות כמה אנשים הוא האיר ובאיזה עוצמה

והכל בשקט ובענווה. שאלו פעם את הרבי מלובביץ למה בחנוכיה השמש הכי גבוה, והרבי ענה שמי שמדליק אחרים הוא הכי גבוה. אני לא יודע אם יש מילים שיכולות לנחם, תקוותי שהאור שלו שמאיר ברבים מאיתנו יביא לכם קצת נחמה וזרחה לכם שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

[המחנך חנן]

* * *

אוהב את כולם, ואהוב על כולם.

חשוב לי לשתף את הקטע הזה מנקודת המבט האישית שלי, שלדעתי רבים יזדהו איתה... כמו שכולם כבר יודעים, לאורי היו הרבה מאוד חברים, חלקם טובים יותר, חלקם טובים פחות וחלקם טובים כמו בני משפחה... אני באופן אישי, למרות שלמדתי לצידו בישיבה התיכונית שש שנים, לא זכיתי להיות מחבריו הטובים ביותר, לא זכיתי להכיר לעומק את הלב הענק שהיה לו, לא זכיתי לטייל איתו, לשיר איתו, לדבר איתו על החיים ולשמור איתו על קשר בשנים שאחרי כיתה י"ב. אבל עדיין הכרתי אותו מהצד, ישנתי חדר מולו בפנימייה בכפר מימון ותמיד ראיתי אותו מהצד, והמשפט הראשון שעולה לי לראש כשאני חושב על אורי ז"ל זה המשפט: "אוהב את כולם, ואהוב על כולם"... לפעמים זה נשמע כמו משפט שמתאים לומר על כל אדם טוב, אבל אם חושבים על זה לעומק זוהי תכונה נדירה ביותר... לרוב בני האדם, גם הטובים והאיכותיים, תמיד יהיו אנשים שיאהבו אותם, וכאלה שלא. וגם האדם עצמו, תמיד יהיו אנשים שאותם הוא אוהב, ואנשים אחרים שלא. כל מי שמכיר את אורי היכרות בסיסית, מעולם לא הרגיש התנכרות כלשהי מצידו, כולם העריכו אותו, גם מי שלא זכה להיות חבר קרוב שלו, הוא באמת באמת אהב את כולם, וכולם באמת באמת אהבו אותו.

אז להתראות אורי, חבל שלא זכיתי להכיר אותך יותר, לקבל ממך יותר בשנים שזכיתי להיות איתך, שמור עלינו מלמעלה אח יקר.

[נתיב בן אדמון]

* * *

את צוציק הכרתי כשהייתי בבני עקיבא, אז הוא עוד לא היה מדריך, אבל היה מאוד נוכח. זכינו שכשנכסנו להדרכה גם הוא נכנס איתנו, והקשר התחזק וגילינו מי זה באמת צוציק, את רוב הדברים כבר הכרנו עוד לפני ההדרכה, כי אלו דברים שלא היה אפשר לפספס אותם.

תמיד הוא היה עם חיוך על הפנים, חיוך שכשאתה רואה אותו אתה מחייך בעצמך מיד(גם אחרי נפילתו שניסיתי להיזכר בסיטואציות איתו ביחד או בתמונות שלו הוא תמיד שם עם חיוך).

תמיד שמח ודאג לשמח אחרים שאף אחד לא יהיה עם הראש ברצפה, כשהיה מישהו מבואס תמיד הוא היה שם, מרכז העניינים שמח וטוב לב. תמיד אהב לתת ולעזור, אף פעם לא נתן הרגשה שאין לו זמן בשבילך, גם אם אלה היו הדברים הכי שטותיים שיש, בקיצור בן אדם שמלא באהבה, שמחה וטוב לב. מתפלל שנזכה למעט מהמעלות האלה שהיו בך.

אוהב אותך ומתגעגע אחי!

[אביחי אורי סאסי, חבר]

* * *

רצינו לשתף בזיכרון שלנו מאורי
כשהיה בבית ספר יסודי הוא היה חבר של בנינו נועם וגם שכן
מידי שבת בצהרים היתה נגיעה, דפיקה חרישית בדלת
ורק אחרי שנשמעה מספר פעמים
שמענו אותה ופתחנו ובפתח היה אורי בחיוך מבויש
כששאלנו אותו מדוע הוא דופק חלש כל כך
תשובתו הייתה: לא רציתי להעיר אתכם משינה ולהפריע...
כזה הוא היה כבר כילד, דואג לאחר.

[יעל ושפיר זיו]

* * *

צוציק, איזה בן אדם נשמה.

לפני שנתיים בחופש הגדול טיילתי עם חברה בצפון. בערב הלכנו לקנות כמה דברים בסופר בצומת צמח, אני והחברה התפצלנו, אני הלכתי לכיוון המאפיה בסופר, פתאום פגשתי את צוציק הולך בנחת ועם חיך, עם קרטון מפוצץ פיתות. שאלתי את צוציק מה עושה פה, והוא סיפר לי שהוא ועוד כמה חברה מהישיבה פתחו זולה לנוער בסיכון, הכי בענווה, כאילו זה בקטנה. אני זוכרת שעוד באותו רגע מעבר לזה ששמחתי לראות אותו פשוט נפעמתי מהנחת, מהמאור פנים מהשלווה ומהענווה המטורפת שלו.

מעבר לסיפור הזה זכיתי להכיר את צוציק מהסניף. הוא לגמרי זכור לי כדמות שיש לה נוכחות מטורפת, פשוט מעצם היותו הוא. צוציק תמיד משך אליו את כולם, עשה צחוקים ושימח את כולם. לא אשכח את השניות ואת הבדיחות, את כל הקטעים שהוא ובן שבת היו עושים. צוציק למדתי ממך כ"כ הרבה על פשטות, ענווה, שמחה אמיתית כזו מהלב וחיות שפשוט זורמת. תודה על הזכות לפגוש אדם כזה גדול.

[יעל יצחק]

* * *

אורי אח שלי אהוב,

אני לא ישכח את האור שהיה בך ואת האמת שלך.

בדיוק סיפרתי לאמא שלי על איזה יום חמישי אחד בישיבה אחרי שסגרנו כבר שבועיים בישיבה. כל החדר רצה לצאת לירושלים לאוורר קצת, ואתה רצית להשאר בישיבה כי ידעת שיש שיעור ביום חמישי שיעור שאתה אוהב. אני זוכר שניסינו לשכנע אותך שתבוא איתנו ואתה עמדת על שלך, לא הסכמת לפספס את השיעור. היית איש אמת ואדם שיודע מה הוא רוצה, ועומד של שלו. אזכור אותך לעד.

[מאור, מהמיטה למעלה]

* * *

אורי, הרבה אנשים רושמים ומדברים על זה שהיית צנוע ושקט, אני אגיד לך את האמת אין לי מושג על מה הם מדברים... אצלנו היית מרכז החבורה, הדבק ששומר על החבורה.

זכיתי להיות איתך גם בכפר וגם באיתמר ושאמרתי שכולם אהבו אותך לא התכוונתי שכולם היו סבבה איתך אלא באמת אהבו אותך את החיוך שלך, את השנינות המטורפת שלך ואת הלב הענק

יש בעיה אחת עם זה שכולם אהבו אותך והבעיה היא שלכולם אתה תהיה חסר עכשיו אני לא מכיר עוד מישהו שכל כך הרבה אנשים מגדירים אותו כאחד החברים הטובים שלהם.

מהרגע שנכנסת לעזה פחדתי עליך, היו לפחות 3-4 פעמים שהחלו שמועות על אירוע בגדוד שלכם וכל פעם הייתי מתחיל בירורים עם מי שרק אפשר עד שהייתי שומע שזה לא קשור אליך.

אם אני מנסה לתפוס משהו אחד שהייתי רוצה לקחת ממך זה החיוך. יש לך מאות תמונות ואין כמעט אף אחת שאתה לא מחייך בה.

אורי אני מבטיח לך שנעשה הכל כדי לשמור על החברות בינינו ועל הקשר בין החברה בשכבה, כי אני יודע כמה זה היה חשוב לך. ואתה יודע מה עוד היה חשוב לך. שנתחיל להתחתן. הייתי משגע אותנו כמו איזה דודה, אז את זה אני לא יכול להבטיח לך אבל סמוך עלינו...

אורי אני לא יודע איך נתגבר על זה, חטפנו פה מכה רצינית. נשתדל לחזק את הקשר בין החבורה למשפחה שלך ולחזק אחד את השני.
אוהב אותך מאד ואין לך מושג עד כמה.

[אלרואי כלפה]

* * *

אורי, אח שלי.

אני מתחיל לכתוב ומתמלא געגוע, דמעות, וכאב שלא יתואר - כאב של אובדן. עבר כבר שבוע מאז שהלכת לנו, ועברת לתחנה הבאה, חזרת לבורא עולם. עבר כבר שבוע, שכל יום, כל לילה, כל שעה, אני נזכר בך, בחיוך השליו שלך, במשפטים שלך שאיכשהו תמיד באים במקום המדויק, בשנינות האדירה שאלוהים יודע מאיפה יש לבן אדם כזאת יכולת מטורפת להצחיק אנשים. לתאר את עוצמת הרגשות שיש לי בגוף זה לא הגיוני, אבל קצת לכתוב עליך, קצת לשתף, זה המעט שיכול לעשות את זה.

אני מקווה שאתה יודע מה היית בשבילי, ושאתה מנסה להשלים לי את הפער העצום הזה שנפתח פה מאז שהלכת, פער שלעולם לא יושלם. ולעולם לא יסגר. אני בטוח שאתה יושב לך שם למעלה וממשיך להלחם, אולי בלי ציוד לחימה ונשק, אבל נלחם בשביל עם ישראל, כי אם עם ישראל צריך אותך אז אתה תעשה הכל בשבילו, כמו שתמיד אמרת, וכמו שאמרתי לך בצחוק אז בתקופה שהיית קשר של פולק המ"פ, שאם עם ישראל צריך שתסחב מִגֶּבֶר אתה תסחב מִגֶּבֶר, ומאז, לא הפסקת להגיד את המשפט הזה על כל דבר שטיפה קשה או מבאס. כי כזה אתה, איש אחד של עם שלם.

מי יעשה איתי עכשיו את כל הדברים המצחיקים שהיינו עושים ביחד?

מי יתווכח איתי שעות, מי אח שלי, מי?

מי יכין לי את הקפה בהפתעה כל פעם שאני עולה שמירה?

מי יבוא אלי עם פחית קולה משום מקום שיראה שאני קצת מושחר?

אורי, נכנסת עמוק ללב עוד מאז שיעור א', שהיית בא בשקט עם החיוך הביישני ומציע לשבת קצת בחוץ להתרענן מהלימוד.

היית ותשאר החבר הכי טוב שלי, פשוט עכשיו במקום לשבת ברפיח במרפסת,

תשב לי תמיד בלב ותהיה מצפן עבורי למה טוב ומה לא טוב.

אורי אני מתגעגע אליך רצח אח שלי.

ויש לי עוד בקשה קטנה, תמיד אמרת שאם עם ישראל צריך אותך אז אתה תעשה, אז עכשיו, יותר מכל זמן, עם ישראל צריך אותך שתעזור לנו מלמעלה, סומך עליך שתעשה את זה.
אוהב אותך ומתגעגע
איזמן

[ינן איזמן, חבר משיבת איתמר ומהמחלקה]

* * *

כל כך הרבה סיפורים שמענו בשבת על אורי. כל דבר הזכיר משהו ליונתן. איך היה החזן הקבוע בערבית של שבת, ובשבת האחרונה אף אחד לא רצה לעלות עד שבא מישהו ממחלקה אחרת והציל אותם. איך שהיה מציע קפה לכולם כל הזמן, כאשר מישהו שעלה לעמדת שמירה היה מבואס תמיד היה שם את אורי שיעלה אליו עם קפה ויעביר איתו את השמירה ועוד ועוד.

אני מניחה שכבר סיפר לכם הכל, הוא, או החברים, כשהיו אצלכם.

אבל רציתי שתדעו שאני מבטיחה לשמור את זכרו בביתנו לאורך ימים ושנים. זה המעט שאני יכולה לעשות למען זכר אורי, שבזכותו ובזכות מאות חבריו ומשפחותיהם אנחנו חיים כאן.

[תמר שנרב, אמא של המ"מ יונתן]

* * *

לפני בערך חודש בכניסה הקודמת חבר ממש טוב שלי מהבית נפל. אורי לא הכיר אותו והוא בא וישב איתי מלא זמן וניחם אותי, דיבר איתי ורצה לשמוע סיפורים, למרות שהוא לא הכיר אותו בכלל.

וגם אחרי זה היו לי כמה ימים קשים, ואורי כל הזמן היה מגיע ושואל מה שלומי? יושב ומנחם. וממש הרים אותי. היינו בעזה ולא יכולתי לצאת לשבעה, ואורי ממש חיזק אותי ועזר לי לעבור את השבוע וחצי שנשארנו לסבב.

[דביר כהן, חבר משיבת איתמר ומהמחלקה]

* * *

אני נורא נורא אהבתי כשאורי היה עולה חזן בערב שבת, ובכלל כשהיה שר. אמרתי לו כמה פעמים שזה משנה לי ממש את כל השבת. בשבת האחרונה אורי עלה לשמירה בזמן קבלת שבת והיה אמור לסיים בזמן לתפילת ערבית אז באתי אליו ושיגעתי אותו קצת שיעלה חזן בערבית. בסוף עלה מישוהו אחר, ואני שכחתי קצת מהעניין. אחרי ערבית אורי בא אלי וממש התנצל שהוא לא עלה ושהוא לא הספיק. הוא באמת הרגיש צורך להתנצל למרות שהוא היה בסדר גמור.

[חנוך כהן, חבר משיבת איתמר ומהמחלקה]

* * *

בהגנ"ם אורי ואני עלינו לשמירה יחד במגדל המים. עשינו יחד קבלת שבת רק שנינו והיה מצחיק וכיף. גם ממש זכור לי איך הוא מפיט שמע ישראל בצורה מרגשת ובלתי רגילה, שהיתה מעבירה בי צמרמורת כל פעם מחדש. זכיתי להכיר חבר מדהים עם בדיחות פנימיות אלגנטיות, תמיד שמח.

[איתן חתוכה, חבר משיבת איתמר ומהמחלקה]

* * *

אנחנו זכינו להיות עם אורי בחדר 7. הגענו לחדר לישיבה בפעם הראשונה והדבר בין הראשונים שאנחנו פוגשים זה את אורי. כמובן עם החיוך המיוחד שלו. אחד הדברים הכי בולטים בחדר היה זה שנכנסו אליו המון אנשים יחסית לחדר. ואחרי קצת מחשבה הבנו שהסיבה שכולם מגיעים היא אורי. אורי פשוט היה הנקודת אור כפשוטו. ולכל אדם אורי נגע בדרך המיוחדת שלו וגם משהו שמתאים לאותו אדם.

למרות שאורי היה הכי שקט ולא עשה הרבה רעש הוא פשוט קיבץ לחדר את כל האנשים שהיו צריכים חיזוק וחיזק אותם. ובזכות אורי החברים שלנו היום זה

אותם אנשים שהגיעו לחדר.

אחד הדברים הכי מיוחדים של אורי זה שהוא נגע בנקודה מאד פנימית של הבחור בלי שהבחור היה שם לב לזה, אבל כל פעם שהיה צריך אתנחתא או חיזוק היה מגיע אלינו לחדר.

אז באמת זכינו להיות עם אור ענק בחדר, שכמובן נגע בנו המון בלי ששמנו לב בכלל.

שנזכה לבשורות טובות

[חדר 1 קומה 1, נריה סיסו ויוחאי זאוי]

* * *

רק רציתי להצביע על הניגודיות המטורפת בכך באישיותך שפתאום מחדדת לי כמה אדם גדול היית. תמיד עם החברה שקט, נבלע, מצחיק ושנון יפה וענוותן. ועם זה הדבק שבחבורה מארגן את הכל ואת כולם.

מיליון מעגלים היו לך שבכולם היית הבחור הכי צנוע והכי מצחיק והכי יפה והכי מזוקן והכי עניו, ובקיצור "הכי אחי".

לא זכית להרבה שנים, אבל בליבנו תהיה לעולמים, כבחור הכי מדהים שפגשנו, ושעשה אותנו מי שאנחנו היום. את האמת שעכשיו כל החברה דואגים שלא יפרד הדבק ביננו. "לאורך נלך", ותמיד נזכור להיות גדולים כמוך, אחינו אהוב נפשינו.

[ליאל גלעדי]

* * *

צוציק אחי היקר

די אני רוצה לקום מהסייט הזה לא מאמין שזה דווקא אתה מכולם. איך זה שאני מגיע לבית שלך פעם ראשונה כשאתה כבר לא איתנו, איך? אלוקים יעזור. כ"כ מתגעגע לפשטות שלך לחיוב ולדאגה, תמיד שואל מה שלומי עם חיוך פשוט.

אני זוכר באוהל אברהם תמיד חיפשת במה לעזור אבל בשקט ובלי רעש וצילצולים.

"אמור מעט ועשה הרבה" זה בדיוק אתה. כ"כ מתגעגע. אוהב

[אברהם עטרי]

* * *

הסיפור הזה מתרחש בכ"ז אדר תשפ"ד. יצאנו מעוד סבב במסדרון נצרים. כרגיל התוכנית היא התרעננות קצרה בבא"ח נח"ל והביתה. אחד הדברים המיוחדים במלחמה הוא רוח ההתנדבות האדירה של העם. בפעם זאת כמו בפעמים רבות הגיעו אזרחים לשמח אותנו ב'על האש' ומוזיקה. העניין הוא שלפעמים כל מה שחייל שיוצא מעזה רוצה הוא לראות את הבית, והכי מהר שאפשר... באותו ערב המ"מ השיג אישור שחצי מחלקה יכולה לצאת הביתה כבר באותו הערב. החצי השני נאלץ להישאר ולצאת רק ביום שלמחרת. בין הנשארים היה גם אורי. הקבוצה המצומצמת החליטה לא ליפול לעצבות, ולהנות מהכיף שארגנו האזרחים והרס"פ. מכל הפלוגה היינו מספר קטן של חבר'ה מהמחלקה שרקדו עם האזרחים.

בסוף הערב אורי ניגש אלי ואומר לי בחיוך: "אחי, שימחת יהודי". אני מסתכל עליו, מנסה לרדת לסוף דעתו. והוא אומר שוב "אשריך צדיק, שימחת יהודי"...

עכשיו כבר הבנתי. לפעמים בזה שאתה מקבל - אתה קודם כל נותן. כלל ידוע "אתה מעליב אותי אם אתה לא לוקח"... אורי חשב גם על האזרחים שהשקיעו והגיעו, שאומנם הם בצד הנותן, אבל ברור שללא הכרת הטוב הם היו עלולים לסיים את הערב בהרגשה חמוצה...

יהיו הדברים לזיכרו. יהודי מלא אור ושמח!

[איתן ועקנין, חבר משיבת איתמר ומהמחלקה]

מאמרים לעילוי נשמתו

במעלות קדושים

/ הרב רפאל וסרטייל

השם יקום דמו

/ הרב עמיחי כינרתי

"מטהו יפרח", בדור של גאולה

/ הרב שמעון לפיד, ראש ישיבת 'אור עציון'

אהבת ישראל ואחדות ישראל אמיתית - עם החלבנה!

/ הרב משה ביגל, רב ישוב מיתר



במעלות קדושים

הרב רפאל וסרטייל

פתיחה

אנו נמצאים בעיצומה של מלחמה מול אויב שפל ואכזר, מדרום ומצפון, וחיילינו מקדשים שם שמים ומכים באויב בגבורה. רוחם של הלוחמים בשדה הקרב כשהם מאוחדים וחדורי מטרה להכריע את האויב, נוסכת בכולנו תקוה ומהווה דוגמה מופלאה לעוצמת הכוח המאחד שנמצא בתוכנו.

בימים אלה נפלה בחלקי הזכות להימנות עם חבורה מיוחדת של אנשי קודש, שהוטל עליהם הטיפול בחללים שנפלו במלחמה, מן הזיהוי ועד ההכנה לקבורה. בתקופה זו התעוררתי לעסוק במעלת הנופלים, וככל שהעמקתי בסוגיה זו נוכחתי להבין מה גדולה הזכות שנפלה בחלקי.

אבקש לייחד את הדברים לעילוי נשמתו הטהורה של הקדוש **אורי יצחק הי"ד**, בנם של ידידינו האהובים **ר' ציון וחיה חדד הי"ו**, שעלה ונתעלה בחייו בתורה ויראת שמים, ומסר נפשו על קידוש השם במותו, ונתעלה במעלות קדושים וטהורים כזוהר הרקיע מזהירים.

מעלת המוסרים נפשם על תקומת ארצנו

המלחמה על ארץ ישראל, יש בה לא רק ערך של הצלת נפשות, אלא הרבה מעבר לזה. נזכיר את דבריו הנפלאים של **הרב שלמה יששכר טייכטל הי"ד**, בעל **"אם הבנים שמחה"**. הרב טייכטל היה מגדולי תלמידי החכמים באירופה בזמן השואה. עדי ראייה מספרים שנרצח ב"ג בשבט התש"ה על ידי אוקראיני ברכבת, כיוון שהגן על יהודי אחר שביקש את מנת לחמו. במספר מקומות עסק הרב במעלתם של גואלי הארץ באותה תקופה, ובאחד מהמקומות כתב:

"עיין מדרש ילקוט איכה (ילקוט שמעוני רמז תתרחל ד"ה זכר), שאמר בפסוק 'בית ישראל יושבים על אדמתם ויטמאו אותה' (יחזקאל לו, ז), אמר

הקב"ה: הלואי יהוון בני עמי בארץ ישראל אף על פי שמטמאין אותה, עד כאן לשונו. היינו נמי על פי כוונה זו, שכעת ששהו כל כך זמן רב בין הגוים, המה כלא יודעין מחומר האיסור ואנוסין על הכל, ואינו דומה למעשה החוטאים בזמן הבית, וזהו לחוד שמחבבין את הארץ ואינם רוצים בארץ אחרת רק בארץ אבותינו ומוסרין נפשם עליה, כידוע דכמה וכמה מתו עבור הארץ, כמו ששמענו בזמן הפרעות של הערביים, וכמה מן בני ישראל שעמדו לנגדם ומתו על ידיהם. אמרו קודם יציאת נשמתם בזו הלשון: 'אין דבר, טוב למות בעד ארצנו', ועיין חתם סופר בתשובה (יורה דעה סימן שלג) שהביא הגמרא דסנהדרין (מז ע"א) **דישראל שנהרג על ידי עכו"ם אפילו היה רשע וגרוע נקרא קדוש, וכל שכן אלו שהערו נפש למות בעד ארצנו, הכי יש ספק שבן עולם הבא המה?! והכי לא** עדות ברורה הוא דאף על גב ד'איהו לא חזי', אבל נפשו נפש הישראלי שבקרבו 'חזי' ומשתוקק לחזור למקורה!?

וכבר אמרו (כתובות קי ע"ב), כל הדר בארץ ישראל דומה שיש לו אלו, היינו אפילו אינו יודע ומבין לבקש בפיו את אלקיו, אבל נפשו בקרבו מרגיש הצורך לזה. ועל זה רמזו בתיבת 'דומה' שאמרו, היינו אף שלפי הנהגתו אינו כן. **ועל כן, כיון שמבקשים את ארץ ישראל הוי בכלל גם כן 'וביקשו את ה' אלקיהם' וגם 'דוד מלכם' (הושע ג. ה), כי זה יביא את זה, לכונן מלכות בית דוד ולבנות בית המקדש אחר ההזדככות ברוב ימים, ויקיים בנו** נבואת הנביא 'ומִשְׁתִּי את עון הארץ ההיא ביום אחד' (זכריה ג. מ).".

שני אליהו - אליהו בית צורי ואליהו חכים

נזכיר בהקשר זה את דמותם של הקדושים, אליהו חכים ואליהו בית צורי ה' יקום דמם, שניים מלוחמי הלח"י שהתנקשו ושמו קץ לחייו של הלורד מוין, משונאי ציון המושבעים, ובמנוסתם נתפסו, נידונו למוות והועלו לגרדום הבריטי.

כעבור שלושים שנה, ב"ג בתמוז התשל"ה, הועלו גופותיהם של חכים ובית צורי לארץ ישראל במסגרת הסכם חילופי שבויים עם מצרים, ונקברו בחלקת עולי הגרדום בהר הרצל. אנשי החברא קדישא שעסקו בהעלאתם, העידו כי גופותיהם נותרו ללא פגע, ורימה לא שלטה בהם.

בשורת עשה לך רב (חלק א, סימן נא) כתב רבה של תל־אביב, **הרב חיים דוד הלוי**,
אודותם:

"כבר לימדונו רבותינו שיש דרגה גבוהה ונעלה ביותר במעלות קדושים וטהורים. וזו לשונם: הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתם. וממשיכה הגמרא שאין הכונה לצדיקים גמורים כר' עקיבא וחבריו, שאף שהיו הרוגי מלכות, הלא מעלתם היתה גדולה ביותר מכח תורתם וצדקתם גם אלמלא היו הרוגי מלכות, ומסיימת הגמרא, 'אלא הרוגי לוד' שעליהם נאמר: 'אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם', אף שלא היו ראויים לכך מכח עצמם משום שמסרו נפשם להצלת ישראל.

מכאן, שהרוגי מלכות המוסרים עצמם למיתה למען כלל האומה הם במעלה שווה לצדיקי האומה. לא יפלא מעתה אם אמנם זכו שני הרוגי המלכות, חכים ובית־צורי הי"ד למעלת קדושים וטהורים וצדיקי עליון שאין עצמותיהם נרקבות, ועורם מתוח על עצמותיהם כשעת מותם, כי אכן מסרו נפשם על כלל האומה".

רוח הגבורה הנשגבה של גיבורי צבאותינו

יפים בהקשר זה דבריו של **רבנו הרצי"ה בספרו "לנתיבות ישראל"** (ח"א עמ' קפב), שראה בעצם גבורת לוחמי צה"ל נס ופלא, ולימדנו שנס זה הוא היסוד והשורש לכל ניסי דור התקומה, וכך כתב:

"אחד הוא עם רוח הגבורה הנשגבה של גיבורי צבאותינו קדושינו, לכל פלוגותיהם, מוסרי נפשותיהם הטהורות על קדושת השם וארצו ועמו ותורתו, אחד הוא מתוך המקור האחד של אוזר ישראל בגבורה ועוטרו בתפארה, המוליכו קוממיות לחרות עולם ומחדש ימיו כקדם בתשובת נחלתו וחזרת שכינתו. אומץ הגבורה הזו, במסירות הנפש ובהתמסרות הרוח, אשר הפיח בתוכנו אלקי אבותינו קורא דורותינו, הוא הנהו **יסודם ושרשם של כל הנסים והנפלאות** אשר בהתגלותו זאת עלינו בהגיעו אותנו אל זמננו זה ואל קיומנו זה... רוח הגבורה והדעת המתגלה באדם, להתגבר על כוחות המשחיתים והמתנגדים לקיומו הוא נס המופיע ממרומים, בכוח הדחיפה הרוחנית העליונה

והפנימית, העושה את ההתעוררות וההתאמצות ואת ההתחכמות וההתגברות לתנופת הצלה ותקומה. ואם כך הוא במעשה הצלה וישועה של דוד, במרעות צאנו הפרטית בהצלת הצאן מן הארי ומן הדב, בטרם היותו מלך ישראל, ומזה נמשכת הגדרה זו גם לכל מצב כזה של אדם פרטי - על אחת כמה וכמה בענין כלל ישראל ומהלך ישועתו ומעשה הצלתו ותקומתו".

תפילה על קברי חללי מערכות ישראל מתקבלת

אזכיר סיפור נפלא שראיתי בספרו של מו"ר הרב אלישע וישליצקי זצ"ל "מדור לדרור" (עמ' 25), שם מסופר על הנהגתו של הגאון ר' שלמה זלמן אויערבך זצ"ל, שלא פעם בדרכו לישיבת "קול תורה" בבית וגן בירושלים היה מבקש מהנהג שלקח אותו, שיעבור דרך הר הרצל. והיה אומר על כך, שמקובל שכאשר מתפללים על קברות צדיקים אזי התפילות מתקבלות, והוא עצמו לא מבין מדוע אנשים נוסעים לצפון ולדרום למרחקים גדולים כדי לחפש קברות צדיקים ולהתפלל שם בעוד שכאן, בירושלים, יש הר שלם של קברות צדיקים, הר הרצל, שם קבורים אלו שנלחמו ונהרגו במסירותם למען קידוש השם העם והארץ, וקיומה של המדינה. והוסיף ר' שלמה זלמן אויערבך ואמר, כי כשמתפללים בהר הזה התפילות מתקבלות.

כששאלתי את הרב אלישע זצ"ל מה מקורו של סיפור זה, השיב כי לראשונה שמע את הדברים מנהג מונית, ומאוחר יותר שמע זאת מהגאון הרב ישראל מאיר לאו שליט"א. והוסיף, כי ביום שישי י"ט בטבת תשס"ח, במסע הלווייתו של דוד אלחנן רובין הי"ד, שנרצח יחד עם חברו אחיקם עמיחי הי"ד בשעה שטיילו באזור נחל תלם, צפונית מערבית לחברון, ראו תלמידים את הגאון הרב אביגדר נבנצל שליט"א עומד וממתין בהר הרצל. לאחר כשעתיים בהן עמד על רגליו, הציעו לו לשבת. הרב השיב כי רבו הגאון ר' שלמה זלמן אויערבך זצ"ל נוהג היה בהר קדוש זה מעין קדושת העזרה שבמקדש, ודין הוא שבעזרה אין יושבים. במעמד זה שאלוהו התלמידים האם נכון הדבר שמשרגיש רבו זצ"ל צורך להתפלל על קברי צדיקים נוהג היה לעלות ולהתפלל בהר הרצל, והשיב בחיוב [וראה בענין המעשה בגרשז"א זצ"ל גם בספר "אורו של עולם", על הגרשז"א זצ"ל, כתב הסופר הרב יוסף אליהו נ"י, עמ' 973-083. תודה לרב רועי זק נ"י על ההפניה].

השם יקום דמו

הרב עמיחי כינרת'י

רגילים לומר על יהודי שנרצח בידי גויים, את הביטוי "השם יקום דמו". נוהג זה, אם כי התחיל להיות נפוץ בעיקר בתקופת האחרונים, הרי מקורו כבר בלשון התורה בשירת האזינו: "הרנינו גויים עמו, כי דם עבדיו יקום" וכו'. וכן בתפילת אב הרחמים בשבת לפני מוסף: "ויקום נקמת דם עבדיו השפוך". [לאחרונה הדבר קצת התפרסם, שהיה מאבק ציבורי שהוביל לכך שצה"ל אישר לכתוב על המצבה של חלל צה"ל "הי"ד"].

מדוע מבקשים שה' יקום דמו

השאלה למה רוצים נקמה מה'?

היה אפשר לומר, מפני שכשאדם נרצח, רק בנקמה מהרוצח ירגעו קרוביו ["והנקמה מתוקה לאדם מדבש, והיא מנוחתו לבדה" (מסילת-ישרים, פרק י"א), "פן ירדוף גואל הדם אחרי הרוצח כי ייחם לבבו" (דברים, י"ט, ו)].

אבל לא מסתבר כך:

1. א"כ למה רוצים שה' יקום דמו? אם המטרה היא להרגיע את הקרוב וגואל-הדם, עדיף לבקש שה' יעזור לנַן ליקום דמו!

2. למה כולם מתפללים על כך, אפשר שרק הקרובים יבקשו!

3. ובכלל, עצם הדבר לא מתקבל על השכל, שנזכיר תמיד בצמוד לשם של ההרוג הקדוש בקשה למילוי רצון אנושי שלנו.

לכן מסתבר יותר לבאר זאת בגדלות!

כשיהודי נהרג ע"י גוי, יש חילול-השם בעולם. היכן ההשגחה? האם כך ראוי לפניו? נכון, "אל תבהל על פיך וליבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלהים, כי האלהים בשמים ואתה על הארץ, על כן יהיו דבריך מעטים" (קהלת ה, א), קטנים כמונו

לעולם לא יבינו דעת-עליון, אבל בכל-זאת נתפלל שהצדק האלוקי יתגלה בעולם!
שיהיה קידוש השם בעולם!

לכן, מובנת בקשת הנקמה בגודלה, "א-ל נקמות ה'", שיקיים באויבינו מידת-הדין
"עין תחת עין" כפשוטו (ולא כמדרשו), ויתגלה הצדק והגודל בהנהגת השם.

הפסוק בתהילים אומר: "ישמח צדיק כי חזה נקם, פעמיו ירחץ בדם הרשע"
(תהילים, נח, יא), ובהמשך נאמר שם: "ויאמר אדם אך פרי לצדיק, אך יש אלהים
שופטים בארץ". והוא כמו שבארנו, טעמה של בקשת הנקמה כדי שיתברר שיש
אלהים שופטים בארץ.

ועל זה תפילתנו בקדיש: יתגדל ויתקדש שמייה רבה, בעלמא דברא כרעותיה
(שברא כרצונו)! שיהיה קידוש השם בעולם.

הנקמה כבקשת הצדק

בברכות (לג) מובא בגמ' דיון בין מקשן ותרצן, האם אפשר לומר על מידת הנקמה
שהיא מידה גדולה וחשובה.

ביאור הענין מובא בעין-אי"ה שם, שהמקשן סבר:

"מדה גדולה ראויה להקרא אותה שהיא ראויה להיות תכליתית ושלמות מצד
עצמה. אבל דבר שהוא חסרון מצד עצמו אלא שהוא נעשה לתכלית הגון, אינו
ראוי להסמן בשם גדלות. ומדת הנקמה כיון שהיא רעה מצד עצמה, ואינה באה
כ"א מפני ההכרח לאבד את הרשעים כדי לתקן עולם ולהניח לישרים מרשעתם
וזדונם, איך תקרא מדה זו גדולה".

לעומת-זאת, התרצן נוקט שיש בזה טעות בהשקפה:

"השיב שאין הדבר כמחשבת המקשה, שאבדן הרשעים אינה שלימות מצד עצמה
כ"א מהיותה מוכרחת לתקנת הצדיקים, שאין הדבר כן, כ"א איבודן של רשעים
הוא שלימות בהנהגה מצד היושר האלקי. נמצא שמדת הנקמה גדולה היא באמת
במקום הנחתה הראויה, שהיא שלימות מצד עצמה בהיות היושר האלהי נעשה
להנקם מהראויים להנקם בהם".

נמצא, שבקשת הנקמה אינה מצד ההכרח לבד, אלא הרבה יותר מזה: השאיפה

להתגלות הנהגת-ה' באופן ישר וצודק גם לשכלנו והבנתנו, בנוסף לזה שהננו תמיד מאמינים בהנהגת ה' את עולמו, גם כשנדמה לנו "צדיק ורע לו, רשע וטוב לו".

שיקום דמו על ידינו

המדרש מביא שעתידה בת קול להיות מפוצצת בראשי הרים ואומרת כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו. א"כ גם כלפי הבקשה "השם יקום דמו" ברור שיהיה לנו זכות אם ישראל יהיו שותפים בזה.

ושנינו במסכת ברכות נז, ב:

"ראה מקום שנוטלין ממנו עפר אומר: ברוך אומר ועושה גוזר ומקיים. רבא כי הוה חזי חמרי דשקלי עפרא, טריף להו ידא על גבייהו ואמר: רהוטו צדיקי למעבד רעותא דמריכו. מר בריה דרבינא כי הוה מטי לבבל, הוה שקיל עפרא בסודריה ושדי לברא, לקיים מה שנאמר וטאטאטיה במטאטא השמד".

כתוב כאן דבר מרגש ומעורר: היתה קללה על בבל, שהאדמה שלה תסתלק ממנה. לאט לאט הדברים מתקיימים, ויש אפילו חמורים שעושים רצון קונם, והחול מועבר מבבל. למר בריה דרבינא אין חמורים, ובטח אין לו משאיות... אבל כן, יש לו אפשרות מזערית: לקחת מעט חול בידיו ולהוציא החוצה. וזה מה שהוא עושה. זכות לפעול עם אל, לפי הכוחות שלנו.

וכך גם בעניינו, ברור שהנקמה העצומה והנוראה באויבי ה' יקיים ה' בכוחותיו הגדולים, אבל אם אפשר לנו כעת ע"י צה"ל להיות שותפים בכך, ודאי שזו זכות עצומה לחיילי צה"ל ולכלל ישראל.

נחת רוח לנהרג

ובספר מעבר יבוק כתב חידוש שיש תועלת לנשמת ההרוג מכך שאומרים עליו "השם יקום דמו": "ועושים לנהרג נחת רוח כשמזכירים אותו לומר השם יקום דמו". והיינו שהנשמה של הנהרג רוצה בנקמת דמה.

הוא גם תועלת והנאה לנשמה, וכתב במעבר-יבוק גם שהנשמה אינה שקטה עד שתשיג נקמתה (וע' גם בגמ' גיטין נז, "אשכחיה לדמיה דזכריה" וכו' וכן מש"כ בהעמק-דבר דברים, י"ט, י"ג).

א"כ יוצא שכבודו של המת, לנקום נקמתו מרוצחיו. ובשו"ת אמרי-שפר (לגר"א קלצקין זצ"ל מלובלין) סימן פ"ב התיר לעשות ניתוח-המת ע"י המשטרה בשביל להפליל את הרוצח ולהענישו, וכתב "שהרוג קוברין אותו כמו שנמצא כדי להעלות חימה, ופשיטא שמוחל על בזיונו* ודניחא ליה שיענש רוצחו". מוכח שנקט שהנקמה לתועלת המת ולכן שרי גם על-חשבון כבוד גופו.

הנה רעיון זה מופיע בקיצור כבר אצל בעלי-התוס' בשני מקומות:

עיין במכות (ו. ד"ה אלא מעתה) שבארו קושיית הגמ': "הרוג יציל", מפני שהוא "בעל-דין", והינו שהחיוב מיתה הוא כדין "בין אדם לחבירו" שמגיע לנהרג, והוא הבע"ד, וע' היטב בשיעורי הגר"ש רוזובסקי זצ"ל על מכות (הוצאה שניה, תשנ"ו) ס"ק כ"א וער"ה, שהתבאר היטב יסוד זה, וכן בברכת-אברהם על מכות שם.

הנידון של "מיתה לזה וממון לזה" בדיני קלב"מ (וע' תוס' כתובות ל"א), בארו אחרונים שגם רואים יסוד זה, שחיוב המיתה הוא זכותו של הנהרג.

יה"ר שנזכה לראות במפלת שונאינו,

ונזכה לתחיית-המתים, ליום שבו יקיצו וירננו שוכני עפר!

”מטהו יפרח”, בדור של גאולה

הרב שמעון לפיד, ראש ישיבת 'אור עציון'

[נאמר בשבעה]

ציון היקר, אחד מהבכירים ביותר מאלה שלמדו אצלנו בישיבה. מהתלמידים ממשיכי הדרך של מורנו ורבנו הרב דרוקמן זצ”ל. יש פה גרעין מיוחד בבאר שבע. אפשר באמת לראות את אור התורה. אור התורה, חיים מאירים מתורה, חיים של התנדבות, של 'הנני', של עמל תורה בבית מוריה - אתה רואה איזה אור גדול.

אחד מהפירות היותר גדולים של משפחת חדד עלה לגנזי מרומים בקידוש השם. האבידה היא גדולה, אבל כנראה זו עקידה מיוחדת יחד עם כל הנבחרים שעלו למעלה.

בפרשת השבוע, יש לנו אחרי כל הדברים הקשים של קורח ועדתו עניין נוסף. אומר הקב”ה קחו מטות לכל שבט, ”והיה האיש אשר אבחר בו מטהו יפרח”.

ושואלים המפרשים למה צריך אות נוספת? מדוע יש צורך ש'מטהו יפרח'? הרי כבר ראו כולם בעליל שנבחר אהרן הכהן ושדבריו דברי אמת - למה צריכים גם את זה?

יש מהמפרשים שאומרים שמפני שהאות הקודמת הופיעה בצורה של מגפה, יש חשיבות להראות שיש גם חיוניות, יש חיים. החיבור אל הקודש לא מתבטא רק באופן שלילי, ובמותם של המתקוממים עליו, אלא גם בצורה חיובית של פריחה וחיים. מכניסים את המטה של אהרן לתוך העדות ושם יש פריחה. ולא סתם פריחה, אלא - ”ויוצא פרח ויצץ ציץ ויגמל שקדים”. יש פה פריחה מיוחדת ועוצמתית.

זה בא לבטא שכשיש חיבור אמיתי אל מקור החיים, אז הדברים פורחים באמת. זה היה נצרך להראות זאת. זה עד כדי כך חשוב, שהמטה הזה היה למשמרת לדורות. שמו את זה באוהל מועד! ולא רק שזה נשאר לפני העדות, אלא שבשעה שיאשיהו גנז את הארון - הוא גנז גם את המטה הזה! מפני שהלימוד הזה מהמטה אסור שיישכח - פריחה אמיתית יש רק מתוך חיבור אל הקודש.

התוספות ישנים מציינים שיש בפריחה הזו דבר יוצא דופן. בדרך כלל, דרך גדילתו של פרי על עץ היא בתחילה בהופעת הפרח, לאחר מכן נבילתו ויציאת הציץ, ולבסוף מתוך הציץ נגמל הפרי. הפרח נופל, הציץ הופך להיות פרי ונשאר רק הפרי. אבל כאן במטה הארון הכל מופיע ביחד - פרח, ציץ ושקדים. ללמדנו שכשיש קשר למקור החיים אז הפריחה היא בכל התחומים ובעוצמות הגבוהות ביותר. זה מה שאנחנו למדים ממטה אהרן.

כתוב במדרש שמלך המשיח יקח את המטה של אהרן: "ואותו המטה היה ביד כל מלך ומלך עד שחרב ביהמ"ק ונגנז, ואותו המטה עתיד להיות ביד מלך המשיח במהרה בימינו שנאמר: "מִטָּה עֲזָזָה יִשְׁלַח ה' מִצִּיּוֹן דָּהָר בְּקֶרֶב אֲבִיבָה" [במדבר רבה, יח, כג]. אנחנו שנמצאים בעת התחיה, צריכים לדעת שבדור הזה יש למטה אהרן לימוד גדול עבורנו. אנחנו צריכים שיהיו לנו הרבה מטות כאלו שיחברו אותם אל הקודש, שתהיה פריחה גדולה. זה צו השעה.

וכשאנחנו נמצאים פה בבית האבלים הזה, הבית הזה שהוא חלק מהפריחה של תורתו של עם ישראל בארצו. עם כל הכאב העצום הזה, על הפרח המיוחד במינו שנמצא עכשיו בגנזי מרומים, שקצת שמעתי עליו מהאבא, יש לנו ציווי שנמשיך עם כל הקושי בפריחה של עם ישראל. אנחנו מתפללים שלמשפחה יהיה כח בע"ה.

אנחנו בדור מיוחד, והשנה היא שנה מיוחדת. מיטב בנינו נלחמים ואוזרים את הנפש בגבורה, ולצערנו יש גם חללים. אבל כל חלל הוא חלק מאותה פריחה מיוחדת של עם ישראל בארץ.

מצד אחד יש פה שבר - הלב הוא שבור! אבל רק הלב צריך להיות שבור, אסור לאנשים להיות שבורים. אתם לא אנשים שבורים, אתם אנשים גדולים עם לבבות שבורים. והלב השבור ימשיך איתכם, אבל אתם בע"ה תמשיכו את המטה שפורח כאן, בבאר שבע ובכלל. והקב"ה שהפרחים הכל-כך מיוחדים האלה נמצאים עכשיו אצלו למעלה, יעזור שתהיה אתערותא דלעילא. שכולנו נוכל להמשיך בדרכים שונות לרומם את עם ישראל בארצו בניצחון שלם. ומתוך כך לגאולה שלמה בע"ה. ועכשיו יש לנו, יש לכם, נציג שם למעלה שהוא בע"ה יעזור לתקומתו של עם ישראל.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

אהבת ישראל ואחדות ישראל אמיתית - עם החלבנה!

הרב משה ביגל שליט"א, רב ישוב מיתר
[מתוך דברים שנאמרו בשבעה]

בפרשת השבוע באים קורח ועדתו עם טרוניה על משה. על מנת להכריע את המחלוקת הזו, משה בוחר לקחת את הקטורת כמבחן בינו לבין קרח ועדתו. כל אחד יביא קטורת וה' יעשה הטוב בעיניו. מי שיבחר ה' בהקטרתו יתגלה כבחיר ה'.

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל קִרְחַן אֶתְּהָּ וְכָל עֲדֹתָהּ הֲיִי לְפָנָי ה' אֶתְּהָּ וְהֵם וְאַהֲרֹן מִקֶּרֶךְ"

"וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וַיִּנְתְּנוּ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וְהִקְרַבְתֶּם לְפָנָי ה' אִישׁ מִחֻתָּתוֹ
חֲמִשִּׁים וּמֵאֵתַיִם מִחֻתָּתֵי וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֻתָּתוֹ"

בסיומו של מבחן הקטורת, נאבדים קורח ועדתו ונבלעים באדמה.

אמנם בהמשך אנחנו רואים שהקטורת משמשת גם כתרופה.

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן קַח אֶת הַמִּחֻתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ
וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל הָעֵדָה וְכִפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלְּפָנָי
ה' הַחַל הַנֶּגֶף"

"וַיִּקַּח אַהֲרֹן פְּאֶשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרְץ אֶל תּוֹךְ הַקְּהָל וְהִנִּיחַ הַחַל הַנֶּגֶף בָּעָם
וַיִּתֵּן אֶת הַקְּטֹרֶת וַיְכַפֵּר עַל הָעָם"

"וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתִּעָצֵר הַמִּגֶּפֶה"

משה מצווה את אהרן להעביר את הקטורת בתוך הקהל, ועל ידי כך נעצרת המגפה.

מובן הוא שהקטורת בפני עצמה לא עוצרת את המגפה. ובכדי שיהיה זה ברור שלא היא הורגת או מרפאת, אז אנחנו רואים שאותו חומר מסוגל גם לרפא וגם

להרוג, והחטא הוא הממית. סימן הוא שלא החומר עצמו הוא העיקר, אלא הכוונה שנמצאת מאחוריו. אם אתה מתכוון בצורה אחת זה יכול להרוג, ואם אתה מתכוון בצורה אחרת זה יכול להחיות.

נבקש לברר - מה יש דווקא בקטורת? מדוע לקח אותה משה למבחן עבור קורח עדתו? ומדוע לאחר מכן היא זו שעוצרת את המגפה?

אנחנו מזכירים בתפילה: "אם חיסר אחת מכל סמניה - חייב מיתה". זהו דבר ייחודי לקטורת. לא כתוב בפרשת ציצית 'אם חיסר אחת מכל פתיליה - חייב מיתה', אלא פשוט לא קיימת את המצווה. כך כמעט בכל תרי"ג מצוות. מדוע דווקא כאן פתאום מופיע איום כזה? למה שיהיה חסר אחד מכל סמניה? אמרת לי לקחת כך וכך - אני אקח! למה צריך לאיים?

אלא שאחד מהסמנים של הקטורת הוא החלבנה, אשר בניגוד לכל הבשמים שמכילה הקטורת, ריחה רע. אם נאמר לאדם עם הגיון פשוט לרקוח את הקטורת והוא יראה לפניו את החלבנה, הוא ודאי יאמר לעצמו שזו בטח טעות, לא יכול להיות שצריך להכניס דבר שמריח רע לתוך הבשמים! לכן אני מזהיר אותך! אל תוציא את החלבנה! מקומה בפנים.

מה זה מלמד אותנו? אומרת הגמרא בכריתות: "א"ר שמעון חסידא: כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית שהרי חלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב עם סממני קטורת". חכמים לומדים שיש משמעות לחלבנה בתוך הקטורת, היא מלמדת אותנו על היחס הראוי לפושעי ישראל.

במסכת מגילה אומרת המשנה: "האומר יברכוך טובים הרי זו דרך מינות". ורש"י במקום מבאר: "אינו כולל רשעים בשבחו של מקום וחכמים למדו מחלבנה שריחה רע ומנאה הכתוב בין סממני הקטורת, שמצריכן הכתוב בהרצאתן להיותן באגודה אחת". מי שמוציא את הרשעים מתפילתו, הרי זה דרך מינות. כמו עבודה זרה. לומדים זאת מהחלבנה. אם אני לא מכניס את הרשעים לתוך כלל ישראל, זו דרך מינות. האיום של 'אם חיסר אחת מכל סמניה' - זו החלבנה הזאת! אל תוציא את הרשעים מכלל ישראל!

לכן הקטורת הייתה המבחן שבחר משה רבנו. קורח ועדתו באו וטענו כל מיני טענות שלכאורה אם היינו עושים פה הצבעה, רובנו היינו מצביעים בעד הטענות

שלהם. 'כל העדה כולם קדושים' זה נכון? ודאי. האם זה בסדר להתנשא? לא. היינו כולנו אומרים זאת אם איזה מנהיג היה בא ומתנשא על כולנו. אפשר להזדהות עם זה, והטענות שלהם יכולות להישמע נכונות.

אלא, מה הבעיה? שהכוונות שלהן זוועתיות!

ומי יודע את הכוונות? אני לא יודע. אני שומע שהם עושים הפגנה 'כל העדה כולם קדושים' - אני מיד מצטרף! הם צודקים!

אומר משה, תקחו קטורת, וזה יהיה המבחן. אם באמת אתם חושבים שכל העדה כולם קדושים, ותכניסו גם את החלבנה בפנים, כולם ביחד - אז יתבררו כוונותיכם. מי שזו באמת הכוונה האמיתית שלו - יחיה. ומי שלא - ימות.

ומנגד, כשצריך לעצור את המגפה, רץ אהרן הכהן עם האהבת ישראל הכי גדולה שיש בעולם, ומכניס את כולם לתוך הקטורת - ואז כמו קסם, כולם ניצלים.

זה סוג של מבחן האם באמת אהבתך לכלל ישראל נובעת ממקום אמיתי, או שזה רק סיסמאות שקופות בעלמא.

סוף דבר

אורי, הגעת ל"מנוחת עולמים".

עולם הבא הוא כמו שבת, "מנוחה שלמה שאתה רוצה בה".

הרוגי מלכות, אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם. גבוה מעל גבוה.

אורי, ממקומך הגבוה תמליץ טוב על ישראל, שנזכה כבר לגאולה השלמה, לימות המשיח, בית המקדש, סנהדרין, נבואה, מלכות, קרבנות, תכלת. אוי, מה חסרנו...

אורי, תעמדו שם למעלה כל הקדושים ותבקשו עבורנו. עבור כלל ישראל, ועבור המשפחה שכל כך אהבה ואוהבת ותאהב אותך לנצח.

בינתיים, נהיה "כולנו כאחד יחד" חזקים כאן, חזק חזק ונתחזק,

"הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא!"

בְּן צִיּוֹן הַמְּסֻלָּא בְּפֹז

עוז אנסבכר

בְּן צִיּוֹן הַמְּסֻלָּא בְּפֹז
שְׁשִׁיתִיקְתּוּ הִיא רָז
כְּגִבּוֹר לּוֹחֵם נוֹעַז
בְּאֶרֶץ חֲמֻדָּה נֶאֱחָז
וּבְלִבָּהּ הַפּוֹעֵם נִגְנָז

אֲדַמוּנֵי וַיִּפֶּה עֵינָיִם
טוֹב לְבַרְיּוֹת וְטוֹב לְשִׁמִּים
צְנִיעוּתָהּ כְּמִנְשָׂה וְאֶפְרַיִם
אֶלְקִינּוּ
מִי יִקְבֵּל מִלְכוּתָהּ פְּעַמִּים

אוֹרֶה הַטּוֹב תְּאִיר בְּצִיּוֹן
וּבְנִגּוּנָהּ תַעֲרִיר יְשֻׁנֵי חֲבָרוֹן

נַפֵּל בַּקָּרֶב

מאחד החברים של אורי

זאת האָבֿן,

הַצִּוּבָה מְנִי אָז, בָּאָה בַּיָּמִים
תַּחֲתֶיהָ טְמוּנִים מְדוּרוֹת קִדְמוּנִים
רְבִיבוֹת-רְבִיבוֹת יְתִי יְהוּדִים

הַקּוּקָה הִיא בְּשֵׁמֶם וְתֹאֲרָם
סוֹכְכֶת בְּכִנְפֶיהָ עַל מְקוֹם קְבוּרָתָם
עוֹמְדֵת לְעַד בְּדַמְמָתָהּ הַנוֹקְכֶת
מְדַבֶּרֶת בְּשִׁתִּיקוֹת כְּתוּבָה הַצּוֹרְכֶת

אַלְפֵי דוֹרוֹת מְמַלְאֵת שְׁלִיחוּתָהּ
אָן כְּזֹאת עוֹד טָרָם רְאֵתָהּ
לוֹחֵם יְהוּדִי, מוֹסֵר נִפְשׁוֹ וְחַיּוֹ
וְלוֹ זֶה הַתֹּאֵר - נַפֵּל בַּקָּרֶב

זאת האָבֿן,

מְתַעֲטֶרֶת לְעֵת גְּאֻלָּהּ
קוֹבֶרֶת בְּנִיָּה שְׁבִי גוֹלָה
עוֹמְדֵת בְּאַלְפֵם, רֹאשָׁה מְרַכְּפֶנָּה
מוֹל אִמָּא אַחַת הַקּוֹבֶרֶת אֶת בְּנָהּ בְּדוֹמִית אֲמוּנָה



















